

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

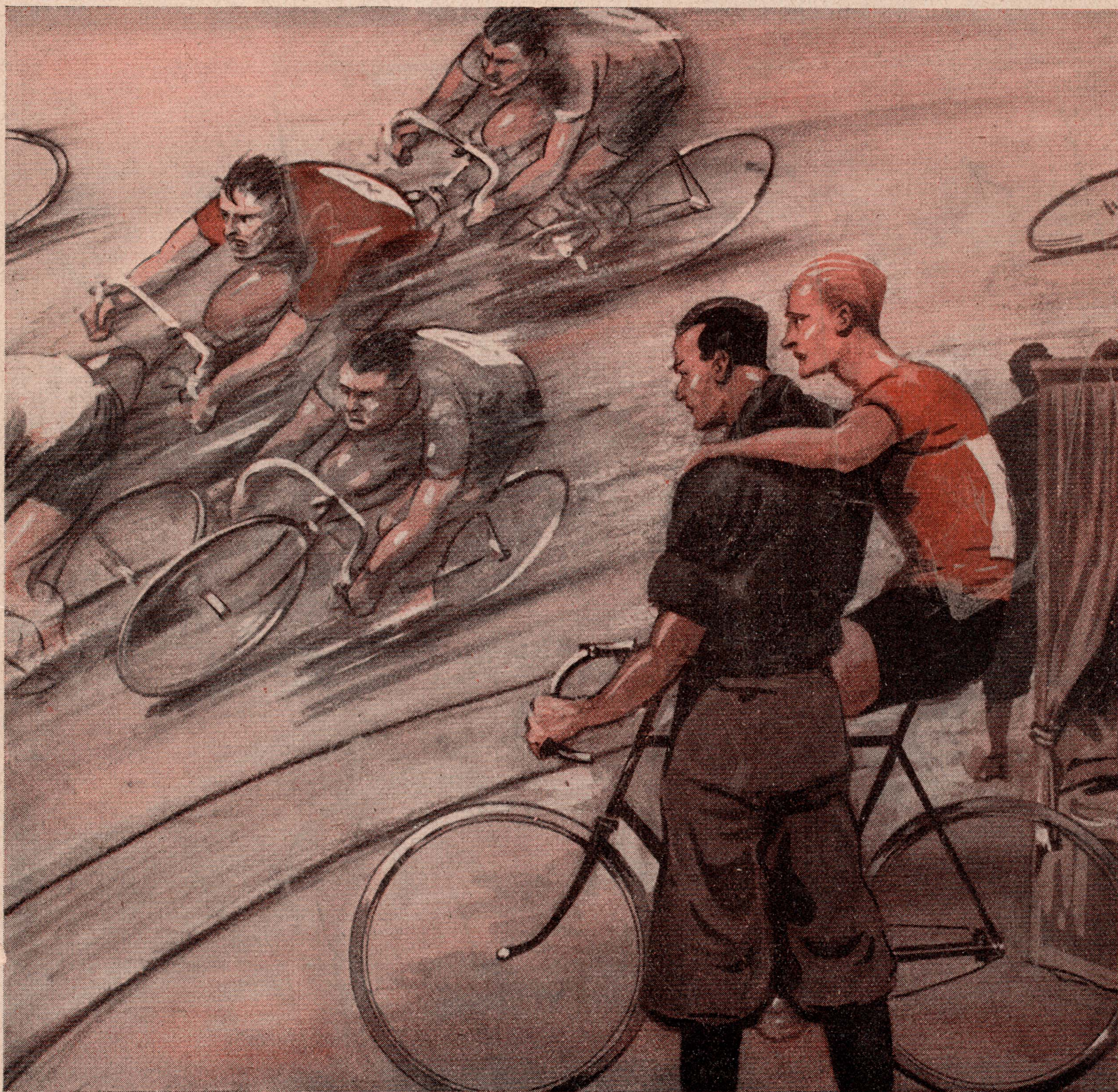
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 999

DE PARIJSCHЕ ZESDAAGSCHE.

20 cent

Een arm om den nek van Raffles geslagen, hield Wals zich in evenwicht op het ranke racekarretje gereed om Pijnenburg af te lossen.

NIEUWE SERIE

De Parijsche Zesdaagsche.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN INGEWIKKELDE ZAAK.

Brigadier Stanley zat voor zijn lessenaar, in de kamer naast die van den inspecteur en schreef met een ijver, die zijn voorhoofd nu en dan deed rimpelen, en hem zelfs nu en dan, als een kleine jongen, de tong uit den mond deed steken.

Bij herhaling ging de telefoon, die op het oude, veelgebruikte, en met inktspatten overdekte schrijftafeltje stond, en deed hem met een ongeduldig gebaar opzien van zijn werk en den hoorn grijpen.

Het toestel had zeker op die wijze wel een zestal malen schel en nadrukkelijk gerinkeld, toen Brigadier Stanley nijdig zijn pen terzijde legde, en gromde :

— Dat is om helsch van te worden ! Alsof ik niets anders aan mijn kop heb ! Wanneer houdt dat gevraag nu eindelijk op, Pardon Inspecteur — dat was niet tegen U ! Maar ik wordt hier bij herhaling lastig gevallen door die verd.... neemt U mij niet kwalijk — ik wil zeggen die lastige journalisten ! Zij vragen allemaal inlichtingen en dat terwijl wij zelf nog zoo weinig weten. Neen, Inspecteur — Rovello heeft nog geen woord losgelaten, hij zet zelfs een groote mond op, en zegt dat hij er een interpellatie in het Lagerhuis van zal maken. De andere kikken evenmin. En wat de vrouw

betreft — hoe zegt U ? Ja, die Irma Balikin, die ook bij het zoodje is ! Wat haar betreft — daar weten wij in het geheel geen weg mee. Het is net of ze slaapt, of suf is. Ze mompelt maar wat voor zich heen, en sukkel telkens opnieuw in een soort van bewusteloosheid. Jazeker — ik kom dadelijk bij U met de stukken, zoodra ik door het werk heen ben ! Ja, Sandy was de agent, die op straat werd gewaarschuwd door een onbekenden man, en die toen bij de arrestatie tegenwoordig was.

Stanley wachtte nog even, en toen er niets meer kwam, vroeg hij :

— Wat moet ik doen met de verslaggevers, Inspecteur ? Versta ik U goed — zeggen dat ze naar de hel moeten loopen ? Tot Uw orders Inspecteur.

Hij legde het toestel neer en bromde ontevreden.

— Ik zal de instructie van mijnheer Baxter maar niet opvolgen ! Hij is nijdig op de heeren van de pers, en dat is geen wonder — maar we zouden het toch niet graag buiten haar stellen !

Hij nam zijn pen weer op, schreef haastig nog een kwartier, waarbij hij kleine velletjes papier raadpleegde, die blijkbaar uit een notitieboekje van een agent waren gescheurd, en

legde na een kwartier met een zucht van verlichting voor goed de pen neer, die onmiddellijk een nieuwe inktvlek toevoegde aan de vele, waarmee het schrijfblad van het schamele lessenaartje reeds versierd was.

Hij las het geschrevene nog eens door, vouwde de twee vellen, van groot formaat, en dichtbeschreven, netjes op, sloot zijn lessenaar, na de andere papieren in een actetasch te hebben gedaan en begaf zich toen door de wachtkamer van de agenten, waar zich een tiental manschappen ophielden, die damden, kaartspeelden of zich verveelden, naar de vestibule van het sombere, groote, ingewikkelde gebouw van Scotland Yard — het middelpunt van het web, waarin de spin gezeten is, die Londensche politie heet.

Hij beklom een breede wenteltrap waarvan de treden danig waren uitgesleten, klopte op het groote portaal van de eerste verdieping op een geelgeverfde deur met het nummer 2 erop, en trad zonder antwoord af te wachten binnen.

Inspecteur Baxter zat voor zijn schrijftafel, blijkbaar in een niet al te monter humeur, en kwaad aan zijn baard plukkend, die reeds eenige tinten van grijs in het donkerblond begon te vertoonen.

In een ver hoekje van de kamer, die met twee getraliede ramen op straat uitzag, zat Marholm, de secretaris, kleiner, magerder en gebogener dan ooit, maar met nog pientere oogjes, scherp en sluw als van een vos. Ook hij schreef vol ijver, met groote, duidelijke letters, die hem tot dusverre steeds hadden doen weigeren de hulp van een schrijfmachine in te roepen.

Hij zat niet ver van een tweede deur, die half openstond, en waardoor men, over een smal gangetje heen, het uitzicht had op een vrij schamel hokje, waar een tweetal klerken aan het werk waren, bestraald door den gloed uit een potkacheltje, want het was plotseling weer guur en onaangenaam weder geworden.

Nu en dan kwam een portier te zien, die door dat gangetje heen en weer liep, met zijn handen vol paperassen. Ook hij scheen het zeer druk te hebben, zooals iedereen dien morgen op Scotland Yard.

De kantoorklok aan een der wanden van de kamer van Baxter opgehangen, had juist met een lijzigen slag het tiende uur laten hooren, toen Stanley binnentrad, en rapporteerde :

— Het is nu zoover, Chef ! De boel is voor elkaar, hier is mijn rapport, en als ze nu maar believen te bekennen, dan is er om twaalf uur een einde aan het heele spektakel van Mister X.

Baxter wierp zijn ondergeschikte een boozen blik toe en gromde :

— Het is te hopen ! Geef hier je rapport. Ik zal je wel schellen !

Stanley trok zich terug, Inspecteur Baxter las, las nogeens en toen wierp hij tenslotte de vellen nijdig neer, en bromde voor zich heen :

— Ik zie Raffles al hier komen om getuigenis af te leggen ! Haha !

— Ik denk niet dat hij zal komen, Inspecteur liet de dunne, scherpe stem van Marholm zich uit zijn hoekje hooren.

— Welzoo ? vroeg Baxter schamper. Geloof je dat niet, Marholm ? Wel, je kunt er gerust op zweren ! Maar wat schieten we dan op ? Hij is de eenige man, die een getuigenis zou kunnen leveren, waaraan we iets hebben ! Hij en zijn vriend. Hij is het ook geweest, die een week geleden aan den dag bracht, dat dien Mister X, dat gevaarlijke sujet, dat een heele wereldstad schrik aanjoeg, eigenlijk Rovello heette, een beurspilaar nog wel ! Het is me het pilaartje wel ! Geen wonder warempel dat het pond achteruitloopt ! En wat hebben wij er aan gehad ? Rovello nam de vlucht. Nu hebben we hem weer, nu zit hij in een cel, hier onder mijn voeten, en hij houdt zich van den domme, hij heeft niets kwaads gedaan, men heeft hem ten onrechte gearresteerd.

— Hij is in ieder geval gearresteerd in het huis van Eddy Hare, en die Eddy Hare had geen blanco strafregister meer. Verder zijn daar aangetroffen, tenminste als ik goed verstaan heb wat de agent Sandy May me inderhaast heeft meegedeeld, om te beginnen die gevaarlijke, gebochelde schavuit Joseph Blish, bijgenaamd Joe, Irma Balikin, een uiterst gevaarlijk schepsel, dat al een paar maal wegens medeplichtigheid aan roof en oplichting gevangen heeft gezeten, en nog een paar verdachte kerels !

— Alsof dat voldoende was ! zeide Baxter ongeduldig. En het ellendige is, dat die Rovello juist de aanvoerder is van de bende ! Enfin, wij zullen maar eens een begin maken, en zien wat het oplevert.

Hij drukte op den schelknop onder het bereik van zijn rechterhand en Stanley kwam weer binnen.

— Eddy Hare ! zeide Baxter kortaf.

— Zouden we er niet twee tegelijk nemen, Chef ? Misschien spreken ze elkaar wel tegen.

— Breng dan ook Joseph Blish maar boven, maar toch niet tegelijk binnenlaten. Ik denk eerder dat de een dingen loslaat, als ik zeg dat de ander al heeft doorgeslagen !

Stanley verwijderde zich en een minuut of

vijf later kwam er een soort van optocht binnen.

Een stevig gebouwde agent ging aan het hoofd, en hij werd gevolgd door een mismaakt, zeer klein mannetje met het gezicht van een roofvogel, een hooge rug, en magere kromme beenen.

Daarop volgde weer een agent, dan kwam er een heer binnen in smoking, een jaar of vijftig oud, maar veel ouder toonend, omdat zijn hoofd zoo glad en kaal was als een ei, met uitzondering van een randje grijs haar, vleezige wangen, een dikke neus, en oogen van een onbestemde kleur. Tenslotte kwam Stanley binnen, met een reusachtigen vierkant gebouwden agent aan zijn zijde. Dat was Sandy May, die dikwijls genoeg geplaagd werd met zijn lenteachtigen achternaam. Inderdaad deed deze geweldenaar al heel weinig denken aan de teedere maand Mei!

Joe werd dadelijk dwars door het vertrekje heen en over de gang naar het hokje gebracht waar de twee klerken zaten, en daar moest hij wachten in gezelschap van een agent.

Zijn boeien rinkelden een beetje onder het gaan, en hij zag er uit als een kleine, leelijke baviaan in gevangenschap, zooals hij daar door het vertrek liep op zijn kromme beenen.

De man met den gladden schedel echter, moest achter het lage hekje plaats nemen, opgesteld tegenover het monumentale schrijfbureau van Inspecteur Baxter, dat op een laag podium was geplaatst.

Ook zijn polsen waren geboeid en nu en dan wierp hij een verstrooiden blik op het glimmende staal, wat nauw om zijn dikke polsen heensloot. Voor het overige toonde zijn breed gelaat heel weinig uitdrukking, of het moest er een zijn van ongeduld en verontwaardiging.

Baxter had hem met zijn lichtblauwe oogen een poosje aandachtig opgenomen, vervolgens een klein register bestudeerd, daarop een vel papier, dat Marholm hem zoeven had toegeschoven, en tenslotte het rapport van Stanley.

Toen begon hij, zonder een oog van den arrestant af te wenden:

— Dat is dus voor de derde maal dat ik je hier voor me zie, Hare!

— En het is driemaal een vergissing van de politie geweest, Uwe Edelheid, antwoordde Hare met een glimlachje.

— We zullen zien! In ieder geval waren je veroordeelingen toch zeker geen vergissingen.

— De schandelijkste misgrepen die er ooit begaan zijn! zeide Hare verontwaardigd. Het is waar, dat ik eenmaal anderhalf jaar, en een tweede maal vier jaren gekregen heb — maar ik kreeg ze ten onrechte!

— Baxter haalde de schouders op en hernam:

— Die praatjes brengen je niets verder,

Hare, geloof me. En nu ter zake! In den nacht van eergisteren, om juist te zijn, gistermorgen om half drie werd de agent Sandy May in de King Charles Street aangesproken door een onbekend gebleven man, die zich uit het portier van een gesloten wagen bukte en hem berichtte dat hij een goede vangst zou kunnen doen in een groot vertrek van het huis nr. 109, waar hij Rovello, Mister X, en nog enkele andere schavuiten zou aantreffen, die reeds lang gezocht worden. De agent Sandy May dacht een kort oogenblik aan een grap, maar toen deed hij zijn plicht, gelukkig voor ons, en belde het naastbijzijnde politiebureau op, vanwaar hem een Brigadier en nog vier agenten werden toegezonden. Zes man drongen het huis binnen — hetgeen bij wijze van spreken is, want zij vonden de voordeur op een kier staan! En zij vonden daar inderdaad Rovello en de anderen. Dat huis behoort aan jou, Eddy Hare.

— Niemand ontkent het Uwe Edelheid, maar sedert wanneer mag een net Londenaar geen vrienden meer ontvangen voor een partijtje bridge?

Er kwam een donkere onweerswolk op het gelaat van Inspecteur toen hij met de vuist op het blad van zijn zwaar bureau hamerde en bulderde:

— Verknoei mijn tijd niet met flauwe praatjes. Rovello was om te beginnen bewusteloos. Dat was hij zelfs vannacht om twaalf uur nog! Toen pas is hij ontwaakt. Irma Balikin, zeer waarschijnlijk zijn minnares, sliep of tenminste naastbij. Een derde was half dood geslagen. De vierde man werd met touwen om zijn armen en beenen aangetroffen en hetzelfde gold voor jou! Speel jij bridge met een eind touw om je armen en met menschen die slapen of bewusteloos zijn? Komaan, Hare — nu geen tijd meer vermorst. Zeg me wat Rovello daar in jouw huis deed, hoe jullie in dien toestand kwamen en wat je verder van Rovello weet, die jullie aanvoerder was.

— Het spijt me — maar op die laatste vraag kan ik U onmogelijk antwoorden, Uwe Edelheid, antwoordde Hare, zijn logge schouders ophalend. Wat het eerste betreft, het is waar dat wij in den loop van den nacht, toen wij rustig zaten te kaarten, door eenige kerels zijn overvallen, beroofd en gebonden! Dat ik dit niet lieg kan U blijken uit het feit, dat aan Irma Balikin haar zeer kostbare collier van parelen is ontstolen!

Baxter doorliep haastig het rapport weer, en hernam op zijn nijdigen, korten toon:

— Daarvan weet ik niets in het rapport.

— Best mogelijk — en toch is het gebeurd! Uwe Edelheid weet toch zeker even goed als ik,

dat de man die deze overval pleegde in mijn huis John Raffles heet ?

Er liep een soort van galvanische schok door het breede, groote lichaam van den Inspecteur op het hooren van dezen naam en toen loeide hij eensklaps :

— Maar dat is om gek te worden ! Raffles was hier dus ook nauw bij betrokken ? Kun je dat onder eede bezweren ?

— Met plezier — maar dan als getuige, Uwe Edelheid ! antwoordde Hare ironisch met een blik op zijn boeien.

Baxter beet zich op de lippen en hernam :

— Daarvan kan nu nog geen sprake zijn ! Misschien is er aanleiding je naderhand als kroongetuige te hooren. Wat ik nu van je wil weten is, wat je mij kunt zeggen over Rovello, over Mister X, om kort te gaan, over jullie chef, die maanden achtereen de schrik van Londen is geweest !

— Niets, Uwe Edelheid ! hernam Hare lakoniek. En ik kan U alleen maar de raad geven in deze zaak niet te ver te gaan. Men mag maar geen menschen in arrest houden alleen omdat men hen geboeid of met een blauw oog of bewusteloos in een huis aantreft ! Ik zou liever eens naar het gestolen collier van Irma onderzoek doen.

Baxter tikte wat met zijn blauw potlood op zijn vloeiblad, keek den arrestant duister aan en beval :

— Weg maar met hem ! Joseph Blish hier !

Hare werd weer weggevoerd en de gebochelde kwam voor het hekje staan waar hij nauwelijks met zijn groot, wanstaltig hoofd bovenuit kwam.

— Blish, laten wij eens gemoedelijk praten, begon Baxter op zijn zoetsappigsten toon. Je kunt ons veel moeite en tijd besparen. Je vriend Hare heeft daareven al het goede voorbeeld gegeven. Hij heeft ons haarfijn verteld wie en wat Rovello is. Verhaal jij dat nu ook eens op je beurt !

— Waarom — als Hare het U al heeft meegedeeld ? vroeg de gebochelde kalm. Ik weet niets van hem. Hij is een vriend van Hare.

Baxter hield zich met moeite in, want het liefst had hij het kleine gedrocht daar voor hem met zijn uitgestreken facie geworgd. Hij bedwong zich dus en vroeg norsch :

— Wat deed je daar in het huis van Hare ?

— Een partijtje kaarten, maar het duurde niet lang toen drong er een kerel binnen met twee helpers, die ons leegplunderden. Irma is haar halssnoer kwijt en....wij weten zeker dat John Raffles....

— Komaan — dus hetzelfde fraaie verhaaltje ! bulderde Baxter woedend. Niemand weet

iets van Rovello, maar Raffles is de kwaaië pier, en is er met het halssnoer van die arme, onschuldige Irma vandoor gegaan ! Men zat heel braaf een partijtje te bridgen en daar komen plotseling, ongemerkt drie bandieten, onhoorbaar als sneeuwvlokjes uit de lucht dwarrelen en overrompelen vijf of zes sterke, zeer waarschijnlijk gewapende kerels en een vrouw ! Breng hem maar weg, May ! Ik wordt onpasselijk, als ik nog langer naar den kerel kijk ! Maar denk er om, Joseph Blish — je vergist je deerlijk als je denkt dat je er daarmee af bent. Breng de anderen hier — maar één voor één.

Joe volgde den weg van Hare, en de agenten brachten een derde geboeide man binnen. Hij gaf op, Dave Keystone te heeten. Hij was een vriend van Hare, en dien nacht bij hem om een kaartje te leggen. Plotseling waren zij overvallen. En van Rovello wist hij niets. Hij had hem dien nacht voor het eerst ontmoet, ten huize van zijn vriend.

Bijna stikkend van kwaadheid beval Baxter, den onwilligen bandiet weg te brengen, en numero vier kwam voor het hekje, Men had dezen man bewusteloos en met dikke touwen gebonden aangetroffen in een snijding tusschen de huizen numero 107 en 109. Hij zeide Jack Beaver te heeten. Hij was door een handlanger van Raffles neergeslagen een soort van boksenden Hercules, toen hij een sigaret liep te rooken voor het huis van zijn vriend Eddy Hare. Van eenen Rovello had hij nooit gehoord. Hij zag hem dien nacht voor het eerst. Mister X was hem zelfs bij name niet bekend. De man die hem had neergeslagen, moest natuurlijk een vriend zijn van John Raffles, die met zijn medeplichtigen de kamer was binnengedrongen, waar de anderen rustig een kaartje legden, zich van niets bewust.

Baxter was er bleek bij geworden. Hij begreep nu zeer wel, dat dit onderzoek hem niets verder zou brengen. Men had Rovello in handen, men wist bijna zeker dat hij de man was geweest die maandenlang de stoutmoedigste overvallen en beroovingen op touw had gezet, totdat John Raffles hem ontmaskerd had, nu ongeveer een week geleden, waarna hij spoorloos was verdwenen, juist toen men hem dacht te arresteren. Maar wel sterk moest de discipline zijn onder zijn bende, dat zelfs nu geen zijner ondergeschikten het waagden, iets ten zijnen laste te vertellen. Zij kenden hem niet, zij hadden hem nooit gezien, zij wisten niet wie hij was ! Dat de man in de auto, die den agent May dien nacht gewaarschuwd had, John Raffles was geweest, dat begreep inderdaad zelfs Baxter heel goed. Ook, dat Raffles en zijn vrienden dien nacht in het huis in de King Charlesstreet waren

binnengedrongen en dat zij er, hoe dan ook, in geslaagd waren vijf mannen en een vrouw onschadelijk te maken.

Natuurlijk moest Raffles daar een bepaald doel voor hebben gehad. Was het alleen maar om de politie vijf zeer gevaarlijke bandieten in handen te spelen, of had hij inderdaad het parelsnoer gestolen, waarvan al die kerels den mond vol hadden.

— Als dat zoo was — dan zou de positie van Rovello ongetwijfeld sterker komen te staan, dat begreep Baxter zeer goed. En toch was hij er vast van overtuigd, dat daarbeneden in de cel, Mister X zat en niemand anders.

Hij besloot nog een laatste poging te wagen en beval kortaf tot den agent die bij de deur was blijven staan :

— Breng de vrouw hier — Irma Balikin !

BATCO DE WERELD **COUPONS**

worden verpakt bij vele
internationale sigarettenmerken
van uitsluitend hooge kwaliteit.

HOOFDSTUK II.

WAT IRMA BALIKIN ZEIDE.

De agent kwam haastig de wenteltrap afloopen, en stak de vestibule over, juist op het oogenblik dat er een rijzig heer, in een grijs pak gekleed, met een beige overjas aan en een opgewekt joviaal gezicht, met een opvallend langen, rosblonden baard door de breede deur het politiebureau binnenstapte, gewapend met een groote actetasch.

Hij was een weinig bijziende naar het scheen, klemde een gouden lorgnet op zijn neus en riep toen op jovialen toon :

— Jij daar May ? Wat is er aan het handje ?

— De zaak van de King Charles Street, Meester ! antwoordde de agent glimlachend, want wie zou niet glimlachen, als hij het vroolijk jonge gezicht van Advokaat Jerry Cole zag, die altijd vol grappen en kwinkslagen stak, ondanks den ernst van zijn beroep en zijn grootten naam al pleitbezorger.

En menig agent knipoogde tegen zijn collega, als hij het had over de voorkeur van Jerry Cole, als hij pleitte ten bate van knappe, vrouwelijke arrestanten !

Het verwonderde den agent dan ook volstrekt niet, toen Cole, op zijn bekenden uitbundigen toon vervolgde :

— Is Irma te spreken ?

— Verdedigt U haar, Meester ? vroeg May en hij waagde een knipoogje. Wij weten er hier nog niets van. Ik wist niet dat ze al om een advokaat gevraagd had ! Ze houdt zich van den domme en ze is onschuldig !

Cole barstte in een bulderend lachen uit, en riep, zijn buik vasthoudend :

— Maar natuurlijk is zij onschuldig ! Zij heeft groot gelijk dat ze dat zegt !

— Ik ben net uitgestuurd om haar te halen, Mijnheer Cole ! Mijnheer Baxter zal ongeduldig worden.

— Vooruit dan maar ! Ik wacht hier. Ik heb haar maar een paar woorden te zeggen.

— Als ze U dan maar snapt, ze is half suf — of ze houdt zich zoo ! Het is net of ze gehypnotiseerd is, zal ik maar zeggen !

— Misschien is dat wel een hypnose, die whisky heet, hahaha ! bulderde de advokaat vroolijk. Hier met het lieve kind ! Ze zal blij zijn me te zien.

May maakte dat hij wegkwam en verdween

in een donkere gang. Even klonk het gerinkel van sleutels en toen was hij weer zichtbaar aan de zijde van een zeer mooie, donkergelokte vrouw met een bleek, maskerachtig gezicht — en geboeid.

— Zijn jullie gek ? schreeuwde Jerry Cole dadelijk op het zien van de „stalen braceletjes”. Heeft ze geboeid den nacht doorgebracht ?

— Op last van Inspecteur Baxter ! antwoordde May verlegen. Hij is zoo bang als de dood dat er een zal ontsnappen.

— Een schandaal ! bromde Cole, die mooie, teere polsjes. Een minuutje, May ! Twee woorden met haar.

Hij vatte de jonge vrouw bij den arm, en zijn gelaat sprak verbazing uit.

— Je hebt gelijk, mompelde hij. Ze ziet er uit of ze slaapt !

Hij bracht nu Irma Balikin naar een uithoek van de vestibule en May zag dat hij haar een paar vragen scheen te stellen, toen dringend tot haar scheen te spreken, maar al spoedig de schouders ophaalde, en haar weer terugbracht bij May met de woorden :

— Ik weet niet of ze me wel goed begrepen heeft. Ik snap er geen steek van. Ik krijg geen antwoord van haar. Misschien is mijnheer Baxter gelukkiger. Ik zal hier wachten tot ze gehoord is.

Hij raadpleegde zijn horloge en nam toen plaats op de breede, eikenhouten banken, die dicht bij de deur stond.

En May liep haastig de trap op, de vrouw meevoerend aan den arm. Hij klopte aan, duwde haar meteen naar binnen en moest haar tot voor het hekje brengen, want zij scheen geen besef te hebben van plaats of ruimte.

Baxter had den tijd benut om de stukken nog eens te bestudeeren en hij stak nu eensklaps van wal, na niet zonder verwondering even naar het marmerbleeke gezicht en de groote, starende oogen te hebben gekeken.

— Je naam en voornamen ?

— Irma, Feodorowna, Palowna Balikin, geboren in Omsk, op 3 Januari 1899.

— Ik vind dat ze nogal vlot praat voor iemand die slaapt, merkte Baxter schamper op, half tot zijn secretaris, half tot Stanley gericht, die niet zonder verbazing naar de vrouw keek,

maar reeds vervolgde Baxter, met zijn vinger op het rapport tikkend :

— Wil je me zeggen wat er eergisterennacht in het huis van Eddy Hare gebeurd is, waarom jullie daar bijeen waren ?

En met een zonderling eentonige stem begon de vrouw te spreken :

— Wij waren daar bijeen, Rovello en de anderen, omdat wij een hypnotiseur verwachtten ter vervanging van den man die in dienst was van Mister X maar die twee weken ongeveer door de politie gearresteerd werd en die wij voor minstens vijf jaren zullen moeten missen. Wij hadden hem ontboden naar aanleiding van een advertentie, die hij had geplaatst.....

— Volg je het, Marholm ? riep Baxter opgewonden en met een rood gezicht, want hij begreep, dat zich hier plotseling een gelegenheid voordeed, achter de waarheid te komen, nu die vrouw „doorsloeg” gelijk het met een vakterm heet.

— Ik schrijf, Chef ! antwoordde Marholm lakoniek, even opziende van zijn vel papier, en de vrouw met zijn muizenogjes scherp opnemend.

— Ga voort, Irma Balikin ! beval Baxter. Die hypnotiseur kwam dus, en jullie wilden hem vragen, in dienst te treden van Mister X, ook wel genoemd Rovello, of liever dat is zijn ware naam. Zoo is het immers ?

— Ja, zoo is het ! antwoordde Irma, met een hoofdknik. Wij waren daar een tijdje bij elkaar, en de hypnotiseur kwam. Hij zeide dat hij Flannagan heette, en de advertentie had geplaatst, waarin hij om werk vroeg.

— Gaf hij blijken van zijn bekwaamheid ?

— Aanstonds ! Hij maakte mij onmiddellijk in slaap — en toch was ik er trotsch op, dat het aan geen enkele man gelukt was mij te hypnotiseeren, ook niet aan den man, dien jullie gegrepen hebt, en die toch heel knap was in zijn vak. De Meester wist daarvan gebruik te maken, dat weet de politie maar al te goed !

— Wat geschiedde er verder, nadien die man je in slaap had gemaakt ?

— Wel, dat weet ik niet precies ! vervolgde de vrouw met een vage stem, terwijl zij met een slap gebaar met haar witte hand over haar voorhoofd streek. Het is net alsof er dan een hap uit mijn herinnering is. Een donker gat, waar ik niets zie en niets hoor.

— Neem een aanloopje, spring over dat gat heen en vervolg ! beval Baxter een en al aandacht.

— Het was net alsof ik uit een zware droom ontwaakte — en — en toen bleek het dat er plotseling twee Flannagan's waren ! De kameraden maakten mij duidelijk, dat de eene John

Raffles was, die de brieven had doorgelezen, welke de echte Flannagan op zijn advertentie had gekregen, omdat hij begreep, op die wijze misschien Mister X weer op het spoor te kunnen komen. Nu, toen was zijn lot natuurlijk beslist. Joe, dat is de kleine bochel, die zoo doodelijk verliefd op mij is, de stumper, belde Rovello dadelijk op, en die kwam op een holletje aanloopen — en dan is het alsof er al weer een... een.....

— Alweer zoo'n donker gat ? riep Baxter ongeduldig. Dat is heel onaangenaam. Heb je daar meer last van vrouw ? Je ziet er een beetje suf uit, als je mij wilt toestaan, die opmerking te maken aan een mooie vrouw. Want mooi ben je, al hoop ik je over twee weken in de gevangenis te zien. Het is zonderling, dat je herinnering je zoo plotseling in den steek schijnt te laten, op de gewichtigste oogenblikken. Hoe ontdekten ze dat het Raffles was, je kameraden ?

— Dat weet ik niet meer nauwkeurig te zeggen — het was als een ingeving, die Dave en ik bijna tegelijkertijd kregen ! Van de twee Flannagan's kon er natuurlijk maar een de ware zijn, en dat was zonder twijfel de man die even na Raffles het huis van Eddy binnenkwam. Overigens — hij heeft het zelf bekend. Wij hebben hem toen vastgebonden en op een sofa gelegd en twee van onze mannen Jim en Ole de Zweed bewaakten hem, en ik — wacht eens — ik stond aan het voeteneinde en dan ineens komt er.. dan komt er weer.....

— Goeie genade, komt er nu al weer een donker gat ? riep Baxter verbijsterd en toornig uit. Jij schijnt daar specialiteit in te zijn ! Ik zal je dringend moeten waarschuwen, Irma Balikin, dat dergelijke vergeetachtigheden hier geenszins gewaardeerd worden — integendeel ! Span dus je geheugen maar eens goed in, wat ik je verzoeken mag. Wat gebeurde er verder ?

Irma maakte hetzelfde vage gebaar van zoeven, en spande zich blijkbaar ten zeerste in, er liepen zonderlinge huiveringen over haar gezicht, haar oogen knipperden, maar ze kon slechts met doffen stem herhalen : Ik weet het niet, ik weet het niet. Het is alsof ik in een dikke mist loop, waarin ik niet meer kan zien of hooren. Ik bedrieg U werkelijk niet, Mijnheer. Ik doe wat mij is opgedragen.

— Wat is je opgedragen ? herhaalde Baxter verwonderd. Wie zou je iets hebben opgedragen. Wat je daar bekend hebt, dat heb je toch uit je zelf ?

— O, ja — dat zeker ! antwoordde de vrouw haastig. Maar het is alsof een geheimzinnige macht mij dwingt — —

— Laat die geheimzinnige macht er nu maar buiten, die al die donkere gaten voor je schijnt te graven, en antwoordt maar liever op mijn vragen, die duidelijk genoeg zijn, hernam Baxter knorrig. Wat ik weten wil is dit, en pas wel op dat je mij niet bedriegt. Ook moet ik je waarschuwen, dat wat je nu gaat zeggen, op schrift wordt gesteld en dat je het zult moeten onderteekenen. Neem je dus in acht! Je blijft er bij dat Rovello jullie aanvoerder was, die vroeger gemaskerd zijn instructies gaf, en onder jullie verkeerde als Mister X?

— Ja, antwoordde Irma met een heldere, luide stem.

— Kun je daar bewijzen voor aanvoeren?

— Bewijzen in overvloed! Ik was zijn vriendin! Niemand van de jongens heeft dat ooit met zekerheid geweten maar het is zoo! Ik was zijn rechterhand, en ik ben de eenige die steeds nauwkeurig op de hoogte was van zijn plannen, de eenige ook, die wist hoe hij er uit zag, toen de jongens hem nog nooit anders gezien hadden dan met een zwarte kap over zijn hoofd.

— Schrijf dat alles op, Marholm, riep Baxter uit, bijna juichend.

— Het staat er chef, zeide de secretaris lakoniek.

Baxter wreef zich in zijn dikke, goed onderhouden handen, en vervolgde, in een zeldzaam rooskleurig humeur:

— Dat lijkt op rolletjes te loopen! Ga nu ook verder, Irma, en beken ons waarin die bewijzen staan, waarover je zoeven sprak! Heeft hij je wel eens schriftelijk instructies gegeven?

— Ja, maar altijd in geheimschrift — en die heb ik ook onmiddellijk moeten verbranden.

— Dat is een schandaal! bulderde Baxter teleurgesteld. Dat zal je misschien zwaar worden aangerekend bij het vellen van het vonnis. Apropos, heb je al een advocaat gekozen?

— Ja — mijnheer, Jerry Cole!

Baxter liet een dreigend gegrom hooren. Cole behoorde niet tot zijn speciale vrienden. Die had door zijn welsprekendheid en zijn zeldzame slimheid al menigmaal een slachtoffer aan de wrekende hand der gerechtigheid weten te ontfutselen, dat de strop zoo goed als om den hals had.

Hij bekeek zijn goed onderhouden nagels eens, en vervolgde, norscher dan nog dan zoeven:

— Hij zal ditmaal een harde dobber hebben mijnheer Cole. Je sprak van bewijzen van Rovello' schuld, waarin bestaan die dan verder?

— In zijn huis, goed verborgen in een vakje van den vloer in zijn slaapkamer, liggen ver-

schillende papieren, plattegronden van huizen die nog beroofd moesten worden, sleutels voor geheimschriften, en dan ook een prachtige verzameling door hem zelf gemaakte inbrekerswerktuigen en ook nog een paar brieven van mij, die betrekking hebben op die ingewikkelde juweelenroof in Monte Carlo van verleden jaar, die nooit is opgehelderd en waarbij hij ook betrokken was. En mijn verklaring is toch ook wel voldoende! Ik was toch zijn helpster toen hij een half jaar geleden begon met zijn ondernemingen hier in Londen?

— Welke ondernemingen? vroeg Baxter, die het naadje van de kous wilde weten.

— Wel, het berooven van schatrijke Londenaren, het meelokken van kinderen van rijke menschen, om een hooge losprijs te eischen, inbraken in juwelierszaken en bankrooven. Kom, jullie hebben immers bewijzen in overvloed, ook zonder mij. Herinner je maar een week geleden — toen hebben wij een helper van Raffles willen opruimen door middel van een helsche machine. Dat is toen mislukt en jullie hebben het ding gevonden. Nu, dat was zijn werk. Rovello had dat bedacht.

Baxter had wel kunnen dansen van vreugde, bij deze geheel onverwachte loslippigheid van een schepsel dat nog nimmer hoe dikwijls men haar ook in handen had weten te krijgen een woord had willen loslaten, of ook maar de geringste bekentenis had willen doen.

De pen van Marholm vloog met razende snelheid over het papier en toen hij gereed was, wreef Baxter opnieuw zijn vette handen, deed een paar stappen naar het tafeltje waar zijn secretaris gezeten was, nam hem het groote vel papier af, ging er weer mee voor de tafel zitten, las het met een luide, duidelijke stem voor, en vroeg, toen hij geeindigd was:

— Strook dit met de waarheid, Irma Balikin?

— Volkomen!

— Je neemt er geen woord van terug?

— Geen syllabe — het is zoo als het er daar staat!

— Onderteekenen dan!

De vrouw trad met zonderlinge, stijve passen op de schrijftafel toe, nam de pen, die Baxter haar had toegestoken en zette met een vaste hand, maar toch even zoekend naar de juiste plaats, haar naam onder de verklaring, die zij zoeven had afgelegd.

— Mooi zoo! zeide Baxter verheugd. Dat is één. Misschien kweeken wij misschien nog wel een mooie kroongetuige uit je, Irma Balikin! Dat zou stellig in je voordeel zijn. Blijf vooral bij deze goede voornemens! May, gaat Rovello hier komen! Maar neem voor alle zekerheid een paar agenten mee, want wij krijgen met een

buitengewoon gevaarlijk individu te doen. Hij is toch wel goed gefouilleerd en geboeid?

— In orde Chef, antwoordde May. Moet die vrouw weer naar de cel?

— Neen — hier laten! Ik wil hem overdonderen! Je zult toch in zijn bijzijn herhalen wat je zoeven gezegd hebt, Irma Balikin.

— Mij is alles om het even, antwoordde de vrouw onverschillig. Ik handel omdat een geheimzinnige macht....

— Ja, dat kennen we nu al, viel Baxter haar onverschillig in de rede. Strakjes de rest! Vlug een beetje, May — wij zitten hier alleen uur met die zaak, het is vijf minuten voor elven, en om half twaalf heb ik een afspraak met den hoofdinspecteur!

May ging heen, en Irma Balikin kreeg verlof, plaats te nemen. En misschien was Marlholm de eenige, die zich verwonderde over het zonderlinge gedrag van de vrouw, die daar wezenloos neerzat en onophoudelijk een kleine met een diamantje versierde ring, aan haar linker ringvinger heen en weer terugdraaide, doelloos, ja men zou kunnen zeggen slaperig, wezenloos voor zich uitstarend.

— Ze ziet er uit of ze stomdronken of heel ziek is — en het eerste is ze beslist niet, mompelde hij. Ik ben benieuwd waar dat op uitloopt.

Het was precies twee minuten voor elven toen de deur opnieuw openging, en Rovello binnentrad, zwaar geboeid, en omringd door drie agenten.

De onttroonde bendeleider, de geduchte Mister X van vroeger, scheen nog niet gebogen te zijn door het lot dat zich tegen hem had verklaard. Hij was wat bleek, maar hij liep rechtop, met een onverschillig trotsch gezicht, met vlugge stappen tot vlak voor het hekje.

Slechts heel even schrok hij toen hij Irma Balikin zag zitten die ternauwernood had opgekeken bij zijn binnenkomen.

Drie agenten namen onopvallend naast en achter hem plaats en Baxter, ditmaal volkomen zeker van zijn zaak, en zijn zegepraal proevend als een zoete, rijpe vrucht, liet zich achterover in zijn stoel zakken, vouwde zijn blanke handen over zijn buik, keek den arrestant met een soort van vaderlijke welwillendheid aan, en begon, bijna plechtig:

— Ja, Rovello en nu is je rijk uit, man! Het is jammer voor je — maar voor de maatschappelijke orde is het een groot voordeel.

Op dat oogenblik begon de klok het elfde uur te slaan.

Baxter moest zijn stem dus wat verheffen, toen hij vervolgde:

— Het is nu met je gedaan, Rovello, en we weten nu dat jij de Meester bent, de zooge-

naamde Mister X. Ontkennen zou je volstrekt niet meer helpen, want we weten waar zich de bewijzen bevinden, die duidelijk voor je schuld spreken. Onder den vloer in den hoek van je slaapkamer....

Op dat oogenblik deed een luide schreeuw hem plotseling zwijgen, en overeind schieten in zijn stoel, terwijl alle aanwezigen ontsteld keken naar de vrouw, die van haar stoel overeind was gevlogen, als door een slang gebeten, en met oogen, gloeiend van woede, met een totaal veranderd gezicht en met de handen aan haar hals.

— Wie heeft mijn collier gestolen? kreet zij. Wat beteekent het dat ik hier ben? Ik heb niets gedaan! Als die man daar iets tegen mij heeft getuigd, dan heeft hij gelogen! Mijn collier wil ik terug hebben! Jullie hebben niet het recht om mij dat af te nemen.

— Wat beteekent dat alles? vroeg Rovello op doffen toon.

Hij was zeer bleek geworden toen Baxter het had over de bewijzen, en een blik uit zijn zwarte oogen vloog van het opgewonden vertrokken gezicht van Irma naar het vel papier, dat daar vlak voor den inspecteur lag en van dat papier naar het breede, ontdane gezicht van Baxter, die echter plotseling zijn kracht hervond, een harde vuist slag op zijn tafel gaf en bulderde:

— Laat dat uit zijn met die nonsens! Wat praat je van een collier? Is zij met een collier hiergekomen, May?

— Neen, Uwe Edelheid. Ik weet heel beslist dat zij niets van dien aard droeg toen we haar in het huis van Eddy Hare aantroffen.

— O die duivel, die Satan! barstte de vrouw uit. Dan heeft hij het! Dan heeft Raffles het mij afgestolen!

Zij wierp een bijna krankzinnigen blik op haar geboeide polsen en vervolgde gillend:

— Ik wil hier weg! Ik heb niets gedaan! Ik ben ziek — ik weet niet wat er met mij gebeurd is, maar ik voel mij slap....

— Stilte! brulde Baxter woedend. Wat zijn dat voor krankzinnige dwaasheden, zoo plotseling? Straks was je als een lam! En nu stil, of ik maak mij boos, en het zal je geen voordeel doen! Rovello, ik heb hier de verklaring, welke die vrouw zoo even heeft afgelegd, en met haar handteekening bekrachtigd.

— Ik kan niets hebben verklaard! gilde de vrouw. Ik weet niet eens wat er gebeurd is!

Baxter gaf haar niet eens antwoord, haalde de schouders op, en begon met zijn luide, ieder woord accentueerende stem de verklaring van Irma Balikin voor te lezen. En naar mate hij las, was het alsof de vrouw verstijfde, terwijl Rovello met zijn tanden knarste, en een paar

malen een zware vloek uitstiet in de Italiaansche taal, terwijl zijn oogen bliksemend van haat naar de vrouw gingen, die daar nu roerloos als een steenen beeld stond.

Pas toen Baxtar zweeg, brak zij uit in een jammerende klacht, en eensklaps viel zij neer op haar knieën, naast Rovello, hief haar geboeide handen naar hem op en steunde:

— Het is gelogen, Arthur! Nooit heb ik zooiets gezegd! Ik bezweer het je, O, geloof me toch, en kijk me zoo niet aan! Het maakt me gek!

Maar de man hief zijn voet op, en voor een der agenten het had kunnen verhinderen, had hij haar ruw terzijde getrapt en nu siste hij:

— Zwijg, slet! Je hebt me verraden en verkocht — maar het zal je geen geluk aanbrengen, reken daar op!

De vrouw kwam met moeite overeind, wreef zich over het voorhoofd, scheen ingespannen ergens over na te denken, en begon toen weer snel en nu en dan over haar woorden vallend te praten, star voor zich uitziende:

— Als ik dat gezegd heb — dan kan ik er niets aan doen — dan — dan moet ik bedwelmde zijn geweest — dan werkte die hypnose nog na — stil — er is een vage herinnering in mij — ik was bijna ontwaakt uit mijn halve bewusteloosheid — en toen heb ik — in de vestibule, die gelijkt op die van Scotland Yard een

man gezien met een blonden baard...

— Wat raaskalt ze nu, vroeg Baxter op gedempten toon ongeduldig, en tot niemand in het bijzonder.

— Dat was Mr. Cole, chef! hielp de agent May hem opweg. Zij heeft even met hem gesproken.

— Dan was hij het! schreeuwde de vrouw schor. Dan heeft hij mij gezegd, dat ik....

— Advokaat Cole? riep de verbaasde stem van Marholm zich hooren. Maar ik weet bijna zeker, dat hij in Schotland zit!

— O hel en duivel! barstte Rovello uit. Doorzien jullie den toelag dan niet ezels? Dat was geen advokaat — dat was....

— Zwijg man! beval Baxter giftig in zijn ongerustheid. Is advokaat Cole nog beneden, May?

— Hij zou blijven wachten tot het verhoor was afgelopen, chef!

— Breng hem dan hier! Ik moet weten wat we te denken hebben van die woorden van die vrouw.

May ging heen. Al de tijd dat hij wegbleef sprak niemand. Hij keerde terug met de boodschap dat advokaat Cole er niet meer was.

Marholm liet zich verbinden met de stad Edinburgh. Vijf minuten later wist men dat advokaat Cole, tien minuten tevoren op den trein naar Londen was gestapt.

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD COUPONS

bij al Uw sigaretten te verkrijgen.

HOOFDSTUK III.

ONTSNAPT!

Arthur Rovello zat sedert drie dagen in voorarrest in een der cellen van het oude sombere gebouw van Scotland Yard.

Het was nu wel zeker, dat de vrouw haar verklaring in een toestand van hypnose had afgelegd, en ook, dat die hypnotiseur, hoogstwaarschijnlijk niemand anders was geweest dan John Raffles — maar wat deed dat er toe, nu die verklaring bevestigd werd door de feiten?

Want een haastig ingesteld onderzoek in het prachtige huis van Rovello bracht reeds om twaalf uur in den middag van dienzelfden dag

aan het licht, dat Irma Balikin, wakende dan of droomend, de waarheid had gesproken! Men vond in de schuilplaats onder den vloer, die pas na een half uur kon worden ontdekt, niet alleen de papieren en werktuigen waarvan zij gesproken had, maar ook nog een vrij aanzienlijke hoeveelheid juweelen, waarvan nog dienzelfden dag kon worden vastgesteld, dat zij afkomstig waren van diefstal.

Het lot van Rovello scheen dus bezegeld te zijn.

Laat in den nacht kwam advokaat Cole uit

Edinburg aan, reeds tijdens de reis gewaarschuwd en op de hoogte gesteld van hetgeen er was voorgevallen, en als stond deze pleitbezorger er voor bekend, dat hij gaarne en veel lachte — ditmaal lachte hij toch volstrekt niet, en luisterde met een grimmig gelaat naar de inlichtingen welke een detective van Scotland Yard, die hem van den trein haalde, hem verschafte aangaande de wijze, waarop een onbekend gebleven man — maar die waarschijnlijk met den naam van Raffles moest worden aangesproken, zijn gelaat, zijn beroemden baard, ja zelfs zijn lorgnet, zijn in geheel Londen bekende overjas, zijn gang en zijn spraak had weten na te bootsen, en dat op een zoodanige wijze, dat zelfs de mannen van Scotland Yard er waren ingevlogen.

Aangaande den samenhang behoefde natuurlijk geen twijfel meer te bestaan.

Raffles was de voornaamste beschuldigde in deze zaak genaderd met het eenig doel, haar te suggereeren, de waarheid te zeggen, wanneer zij zou worden verhoord, teneinde aldus te bewerken, dat Rovello niet nogmaals den dans zou ontspringen. En daarbij moest hij haar tevens bevelen hebben, nauwkeurig om elf uur te ontwaken — zoodat ruimschoots tijd overbleef, zelfs voor een langdurig verhoor.

Zoo stonden dus de zaken.

Advokaat Cole had zich onmiddellijk ter beschikking gesteld van Irma Balikin die hem alles haarfijn had verteld, ditmaal zonder iets te verzwijgen. Trouwens, van haar verklaringen kon zij onmogelijk iets herroepen, omdat de ontdekking der bewijzen ze volkomen bevestigd had.

Het was op den derden avond na de gebeurtenissen, welke de lezer beschreven vindt in het tweede hoofdstuk en den volgenden dag zou Rovello voor het eerst verhoord worden door den rechter-commissaris aan wien thans de zaak van Scotland Yard was overgedragen.

Daar er niets meer te loochenen viel, zou ook deze periode in den gerechtelijken gang van zaken stellig zeer kort zijn, en men kon er bijna op rekenen dat de beruchte Mister X, na dat eerste verhoor, niet meer naar het cachot op het bureau van politie, maar naar een cel in het Huis van Bewaring zou worden overgebracht, in afwachting van zijn verschijning voor de Rechtbank.

Het was omstreeks elf uur in den avond, en in de cellen waren de lichten reeds eenige uren geleden gedoofd.

Alle arrestanten sliepen op hun houten britsen.

Slechts de lampen in de gang, waarop de

cachotdeuren uitkwamen, verspreidden eenig licht.

De brigadier van dienst zat in het kleine vertrekje aan het begin van die gang, en hield zijn registertje bij, waarin hij moest aantekenen wie er op dien dag waren ontslagen uit de hechtenis, of wie er waren aangevoerd door de agenten die straatdienst hadden gehad.

De brigadier had twee namen kunnen doorschrappen, maar hij had er drie moeten bijvoegen, want niet lang tevoren was er een dronkaard binnengebracht, die nauwelijks op zijn beenen kon staan, en een ondragelijke stank van opgedroogd slijk en slechte whisky verspreidde, en wat later twee vechtersbazen, die elkander in de havenwijk met messen te lijf waren gegaan.

Daar deze twee sinjeurs elkander zelfs nog in de kamer waar de fouilleering plaats vond bleven uitschelden en bedreigen, had men hen zoover mogelijk van elkander geplaatst, met de geheele lengte van de gang tusschen hen in.

De brigadier klapte nu zijn boekje dicht, geeuwde eens, stond op, rekte zich uit en wierp een blik op het wekkerklokje dat op zijn eenvoudig schrijftafeltje geplaatst was.

Het was tijd voor zijn avondronde, en over een half uur zou hij worden afgelost door den collega die hem zou opvolgen.

Hij rekte zich nog eens goed uit, gespte zijn koppel wat steviger en verliet toen het kleine vertrekje.

Met een paar stappen was hij in de gang, die de twee rijen cachotten van elkander scheidde, en hij hief de rechterhand op, om even licht te maken in de eerste cel aan zijn rechterhand, waarna hij een korten blik wierp door het kleine kijkraampje, dat met een dwarstralie was afgesloten.

De arrestant lag rustig op zijn brits, en de brigadier knipte het licht in zijn cel dadelijk weer uit.

Zoo vervolgde hij zijn weg, en overal sliepen of snurkten zelfs de gevangenen, totdat hij aan het cachot kwam, achter welks deur Mister X zat opgesloten. Rovello, wiens zaak dezer dagen zou voorkomen — en die dan waarschijnlijk op zijn minst tien jaren celstraf tegen zich zou hooren eischen, en misschien nog heel wat meer.

En nauwelijks had hij het licht aangeknipt en een blik door het kijkgat geworpen of hij slaakte een onderdrukten kreet van verbazing en schrik, want Rovello lag op zijn rug op den steenen vloer, bleek als een doode, en met wijdgeopende mond en starende oogen.

Zijn armen waren kruiselings uitgespreid, hij zag er uit alsof hij reeds den laatsten adem had uitgeblazen. De akelige bleekheid van zijn gelaat, scheen daarvan te getuigen.

En toen deed de brigadier in zijn schrik juist het domste wat hij onder de gegeven omstandigheden maar had kunnen doen. In plaats van dadelijk medische hulp in te roepen, stak hij den sleutel die op de celdeur paste in het slot, draaide hem om, trad de cel binnen en bukte zich over Rovello heen.

Op hetzelfde oogenblik kwam deze weer tot leven, trok den bewaker met een krachtige ruk uit zijn evenwicht en op den vloer, en voor de man zich te weer had kunnen stellen of had kunnen roepen, had een hevige slag met een baleinen ploertendooder hem bewusteloos gemaakt.

Rovello, die al dien tijd met zijn lendenen dit gevaarlijke wapen verborgen had gehouden, verloor geen seconde, maar trok haastig de tunica van den cipier uit, ontdeed zich van zijn eigen jas, trok het uniformjasje aan, dat tot ver over zijn zwarte pantalon reikte, nam zijn eigen jas weer over den arm, trad buiten de cel, sloot de deur en knipte het licht weer uit.

Het geheele voorval had ternauwernood een paar seconden geduurd, en zoo weinig leven gemaakt, dat slechts een aangrenzenden arrestant er wakker van scheen te zijn geworden.

Het was een van de dronkaards die zoeven was binnengebracht, en die nu voor het gat in zijn celdeur verscheen, zijn gezicht er dicht tegenaan drukte, en onder het voorbijgaan van Rovello zachtjes fluisterend vroeg :

— Gelukt ?

— Zooals je ziet ! Bedankt Jim, en ik zal het weten te beloonen — later !

Toen liep hij haastig verder naar het kleine werkkamertje, nam daar de uniformpet met de breede klep van den brigadier van een haak, zette hem op, wierp eenige voorwerpen uit een versleten, lederen valiesje dat hij in een hoek zag staan en verving die door zijn eigen jas.

Een blik op het wekkerklokje deed hem zich voortjachten, want hij kende het dienstrooster minstens even goed als iedere agent — hij had nog maar twintig minuten, alvorens de brigadier zou opdagen, die de wacht van den man moest overnemen, die daar nu met een zware hoofdwonde bewusteloos in het duistere cachot op den harden grond lag.

Hij zorgde er echter wel voor geen haast te toonen, toen hij kalm weer door de smalle gang liep, een dwarsgang bereikte, en langs de openstaande deur van de wachtkamer der agenten de vestibule van het groote gebouw betrad.

Er liepen daar een paar agenten heen en weer, die ternauwernood acht op hem sloegen, en de breede klep van de uniformpet maakte het ook niet goed mogelijk hem op die vrij slecht verlichte plek te herkennen.

Hij tikte kalm even aan zijn petrand, trad naar buiten, en bereikte door het hek de straat.

Nog altijd zonder zich door al te groote haast verdacht te maken liep hij met stevige passen verder, totdat hij op een straathoek een auto vond staan, die daar blijkbaar met opzet wachtte, want de chauffeur kwam op zijn nadering dadelijk van zijn plaats, trad hem een paar passen tegemoet, en zeide, toen Rovello zwijgend zijn pet afnam, zoodat het licht van een lantaarn hem vol bescheen :

— In orde, Meester ! Stap onmiddellijk in — wij hebben niet veel meer dan twintig minuten om buiten Londen te geraken.

— Dat weet ik ! zeide Rovello kortaf. Heb je een wapen voor mij ?

— Hier is een geladen revolver !

— Mooi zoo ! En geef me een doek, dat ik die witte poeder van mijn gelaat kan slaan !

De chauffeur stak hem zwijgend een schoone lap toe, en hiermede gewapend stapte Rovello in de auto en begon, terwijl het voertuig met groote snelheid voortreed, het laagje poeder van zijn gelaat te wisschen, dat hem zulk een tragisch uiterlijk gegeven en den brigadier op een dwaalspoor gebracht had.

De man die den wagen bestuurde moet Londen wel zeer goed kennen want hij koos inderdaad den veiligsten en snelsten weg om de grens van de reusachtige wereldstad te bereiken.

Hij moest ook reeds bij voorbaat zijn instructies hebben gekregen, want hij stopte geen enkel oogenblik om die te vragen aan den man dien hij had helpen ontvluchten, maar reed aan een stuk door, totdat hij Londen's zuidelijke voorsteden bereikte.

En er was nog iets wat de man heel goed kende — en dat was het gevaar, waarin Rovello zich ook nu nog bevond !

Want in de laatste minuten had reeds tweemaal een politieagent bevelend de hand opgestoken teneinde hem tot stoppen te dwingen en hij had zijn leven slechts te danken aan zijn behendigheid, die hem op het laatste oogenblik vlug als een haas terzijde deed springen.

Er waren dan ook veel meer dan twintig minuten gebruikt om den zeer langen weg af te leggen van het hartje van Londen tot aan haar grens in het zuiden, de aalslag was wellicht ook reeds ontdekt, nog voor de aflossing had moeten plaatsvinden en telefoon en radio hadden het overige gedaan !

Reeds nu moest aan alle posthuizen in geheel Londen kennis zijn gegeven van de stoutmoedige ontvluchting, die met zulk eenvoudig middel ten uitvoer was gebracht, en iedere agent die de straat opging, had in zijn hoofd een be-

schrijving van de auto, die hoogstwaarschijnlijk de vluchteling vervoerde.

De chauffeur wist dat hij op zijn minst een half uur had moeten stilstaan, al had hij graag anders gewild en het was bijna onvermijdelijk dat dit was opgevallen en dat een van de dienstdoende agenten in de buurt een beschrijving van den wagen had kunnen geven die plotseling van het tooneel verdwenen was.

De man achter het wiel wist zeer goed dat hij er de zaak niet beter op maakte door als een wervelwind op de agenten in te rijden, maar hij kon, van zijn standpunt beschouwd moeilijk anders doen, want Rovello in den wagen zou onmiddellijk zijn herkend en opnieuw worden gearresteerd tenzij hij gebruik maakte van de revolver en dan kon hij zich evengoed dadelijk opknoopen, meende de man!

Bij de laatste maal werd de auto zelfs eenige kogels uit een politierevolver achternagezonden, ten bewijze, dat men thans zekerheid had aangaande aard en bedoelingen van dien snellen, krachtigen, grijsge schilderden auto, die daar voortstootte door breede en door smalle straten en de bochten nam met onverminderde vaart, zoodat de haren te berge rezen op de hoofden der weinige vreedzame voorstadbewoners, die zich op dat uur nog buitenshuis bevonden.

En toen, even buiten Londen, kwam er een van die plotseling beruchte Engelsche misten opdagen die voorloopig de vlucht van de misdadigers schenen te zullen begunstigen.

De chauffeur lachte stilletjes voor zich heen, want hem deerde die mist niet. Hij kende hier den weg op een prik en zou zich niet vergissen.

Een aanrijding? Ja, daar moest je het dan maar op laten aankomen, dat ging niet anders!

Nu waren zij reeds buiten de wereldstad, en de auto reed, zuidwaarts aanhoudend, zoo snel de wielen maar wilden draaien in de richting van de kust, die misschien de vrijheid kon brengen.

In Londen blijven zou gelijk staan met zelfmoord, want al is de stad reusachtig groot, een man als Rovello kan er zich onmogelijk langen tijd verborgen houden. Men zou aanstonds een groote prijs op zijn aanhouding stellen.

En er liepen zeker honderden verraders rond, die er volstrekt geen been in zouden zien, den vroeger zoo gevreesden chef, nog voor heel wat minder uit te leveren.

Reeds nu was zijn signalement naar alle uithoeken van Engeland getelegrafeerd, en het was zelfs waarschijnlijk dat men ook de foto, die aanstonds van hem genomen was, radiografisch reeds had verspreid, niet alleen in Londen, maar ook op het vasteland!

Ja, wel moeilijk werden de wegen van de

misdadigers in den laatsten tijd, zoo verzuchtte de chauffeur, terwijl hij den weg zocht door den nevel over een verlaten landweggetje en door weiden, die de indruk maakten van meren, donker en dreigend.

Natuurlijk vermeed hij het zorgvuldig, den grooten weg naar Dover aan te raken, want hij wist zeer goed, dat die in de eerste plaats bewaakt werden.

De Meester dacht er echter niet aan, van de nachtboot gebruik te maken, die omstreeks 2 uur Dover verlaat en een paar uren later te Calais meert. Dat zou de grootste dwaasheid zijn, die hij had kunnen bedenken. De schepen waren niet al te goed bezet tegenwoordig, en onder een honderdtal passagiers op zijn hoogst zouden de slimme detectives die nu reeds op de kade rondslopen, hem al heel gauw hebben ontdekt.

Uren achtereen raasde de auto zoo voort, zelfs zooveel mogelijk de dorpen mijndend, totdat hij, tegen het aanbreken van den dag, een plek bereikte, een paar mijlen ten Oosten van Hastings gelegen, beroemd door den moorddadigen veldslag, waarbij Richard de Derde het leven had gelaten, en waaraan de herinnering voort zal leven tot in lengte van dagen, al ware het slechts, omdat Shakespeare er een van zijn schoonste en ook somberste koningsdrama's aan heeft gewijd.

De chauffeur hield stil midden op een eenzame landweg, waar geen levende ziel was te bespeuren, kwam met stijve beenen en moede armen van zijn zitplaats, opende het portier, en vond Rovello slapend achter in de kussens geleund.

De Meester was echter dadelijk klaar wakker en vroeg:

— Zijn wij er? Is hier Hastings?

— U kunt hier de lichtjes zien, Meester.

— Heb je iets te eten? Ik heb een honger als een paard!

— Ik heb brood en vleesch voor U meege-
nomen. Hierzoo — dat zal U opknappen.

— Merci, waar ligt de motorboot?

— In een kleine kreek, veilig verborgen. De jongens moeten nu reeds aan boord zijn. Zij zijn bijtijds in Dover gewaarschuwd en de tocht duurt maar een uur of drie. Over een kwartier komt de zon op, en dan moet U zorgen, aan boord te zijn. Volg dit smalle paadje door de weide en ga tot aan dat blauwe huis, waar ik, en dat is beroerd genoeg, al leven meen te zien. Doch moet U daar langs, want het is de naaste weg en Hastings is voor U vergift! Het is natuurlijk een havenplaats hoe klein ook, en zij zijn er gewaarschuwd! En ik weet geen anderen weg dan dat pad tot aan de kreek — tenzij U een omweg neemt die ruim een uur in beslag

neemt! Dan is het klaarlichte dag, en U zoudt gezien worden!

— Je hebt gelijk! Ik waag het er dus op. Die boeren daarginds zullen ook nog wel niet op de hoogte zijn! Wat moet ik doen als ik voorbij de hoeve ben?

— Dan wijst de weg zich vanzelf, Meester. De klip begint daar plotseling te dalen, en U daalt mee tot aan het strand, het paadje blijft altijd meegaan! En als u eenmaal beneden is moet U dadelijk de boot zien liggen ofschoon die van de zee uit onzichtbaar is, en verborgen door een zeer hoge klip.

De jongens zullen onmiddellijk het anker moeten lichten, want het tij is nu juist gunstig!

— Dan is het nu tijd om afscheid van je te nemen. Noem me je naam. Ik zal hem onthouden. Je hebt mij een groote dienst bewezen. Was je lid van onze bende?

— Nog maar jongmaatje, Meester, antwoordde chauffeur bescheiden. Maar ik heet Paul Lisser — en als de geluksster van den Meester weer rijst, en hij wil zich mijner herinneren — dan zal mij dat gelukkig maken. Iedereen doet zijn best om vooruit te komen nietwaar? Als het niet te onbescheiden is — wat denkt de Meester te doen als hij veilig in Parijs is?

— O, daar heb ik connecties! antwoordde Rovello met een vagen glimlach. Zeer rijke connecties. Zij hebben mij nog niet, de schurken!

— Maar heeft U geld om het tot Parijs te brengen?

— Dat is waar ook! riep Rovello verschrikt uit. Hoe dom, dat ik daaraan niet gedacht heb.

— Maar ik heb er aan gedacht! zeide de chauffeur glimlachend, en hij haalde een beduimelde portefeuille tevoorschijn, nam daaruit een dun pakje Fransche bankbiljetten dat hij Rovello toestak met de woorden:

— Het is niet veel — maar het zal toch ruim voldoende zijn om Parijs te bereiken.

— Ik dank je Lisser, zijn de mannen aan boord van de boot betrouwbaar?

— Als goud! U kunt op hen bouwen — zij behooren tot mijn beste vrienden!

— Adieu dan — en wees verzekerd dat ik je niet zal vergeten, Lisser! Zoodra ik in een toestand ben, die mij in in staat stelt, bewezen diensten te beloonen zal ik daarginds aan je denken. Voorloopig echter zal ik mij wat op den achtergrond moeten houden — ik zal mijn baard laten groeien, en mijn haar moeten verven. Maar evengoed zal ik in het verborgen mijn bevelen weten te geven, dat verzeker ik je! Adieu, de tijd dringt!

Hij knikte den man nog eens toe, en sloeg het smalle voetpaadje in, dat tusschen twee weiden doorliep.

Onder het loopen at hij, want zijn honger was groot. In de auto had hij zich reeds ontdaan van de uniform jas en die weer verruild tegen zijn eigen elegante jas.

Eenige landarbeiders keken hem nieuwsgierig na, terwijl hij vlug voorbij de hoeve ging en schenen onder elkander eenige opmerkingen te wisselen, die met een luid gelach eindigden.

Toen daalde Rovello snel de klip af, en reeds kwam de zon boven de Oostelijke kim, toen hij het strand bereikte, tamelijk vermoeid van den langen rit en de bezwaarlijke afdaling langs de rots, en een vrij, groote motorboot zag liggen, voor degenen die op zee waren aan het oog onttrokken, door een zeer groote klip, die een natuurlijk haventje bijna geheel afsloot.

Men moest hem daar reeds hebben gezien, want een sloep lag langszij, met twee mannen erin, waarvan de een onmiddellijk de riemen greep, en zoo snel hij kon naar de kust roeide, terwijl de ander de stuurtoewen ter hand nam.

Binnen enkele minuten schuurde de sloep over het grint, en droogvoets kon Rovello in het ranke bootje stappen, dat onmiddellijk den terugtocht weer aanvaardde.

Even later was hij aan boord van de „Shark” en maakte kennis met Mike Slogan, een kleine man met een sluw, pokdalig gezicht, en vlug als een wezel.

De overtocht beloofde zeer gemakkelijk te zullen zijn, want er was bijna geen wind, en het Kanaal was zoo glad als een spiegel — en dat komt maar zeer weinig voor.

En terwijl Rovello daar zoo zat op de voorplecht, zwijgend, somber, en allerlei wraakplannen overpeinzend, flitste het allerwegen door den aether, dat er een groot misdadiger ontsnapt was, en overal schoten als bruinvisschen de grijsgeschilderde politiebootjes over het gladde water, voor de Engelsche kust — maar ook voor de Fransche en zelfs voor de Nederlandsche.

Overal loerde het gevaar voor den vluchteling, overal waren netten gespannen om hem in op te vangen, en hij wist, terwijl hij langzaam greep naar de koptelefoon van het radio-ontvangtoestel, dat er op ditzelfde oogenblik slechts één gedachte leefde in de hersens van duizenden politiemannen — hem te vangen!

Hij wist dat hij was als de vos, met de woedende meute der jachthonden op zijn hielen!

HOOFDSTUK IV.

RAFFLES LEGT ZIJN MIJNEN.

Parijs maakte, als alle andere steden, vol vreugde de eerste kleine opleving mee, die na jaren van de grootste malaise eindelijk gekomen was in het zakenleven, en die zich aankondigde als iets, dat nu toch werkelijk blijvend zou zijn.

En op allerlei wijzen kwam die vreugde tot uiting. In velerlei dingen werd meer belang gesteld dan ooit tevoren, en vooral sportgebeurtenissen mochten zich in de algemeene belangstelling verheugen.

Zelfs een voetbalwedstrijd tegen het kleine Holland, dat zich juist in dien tijd had laten kennen als een geducht tegenstander, had een stampvol stadion getroffen, meer dan uitverkocht, en de geestdrift was zoo groot geweest, dat zelfs het gelijke spel met groote inspanning door de Fransche jongens bevochten, uitbundige geestdrift wist te verwekken.

De revues trokken als nooit tevoren, de café's trokken weer menschen, de vreemdelingen kwamen in drommen opzetten, ja, zelfs, o mirakel, vele schouwburgen, een half jaar geleden nog op het punt staande hun deuren te sluiten, hadden avond aan avond zeer goed bezette zalen.

En de Zesdaagsche die een dag tevoren juist begonnen was, trok bezoekers, alsof het een splinternieuwe instelling betrof, met al den glans van het nog onbekende en geheimzinnige!

Meer dan ooit trokken de namen van een Brocardo, een Peix, een van Kempen, een Rausch, een Dinale en van nog andere zelfs mindere goden van het houten miniatuurbaantje.

Het was dan op dien tweeden dag van de Zesdaagsche toen een auto van machtige allures, een ware reiswagen, van achteren met twee koffers bepakt, door een der talloze oude poorten in den vestingmuur, de Fransche hoofdstad binnenreed, bestuurd door een krachtig gebouwd chauffeur, naast wien een heer in een stofjas had plaats genomen, die op het eerste gezicht den rijken Engelschman verried, die gewend is, slechts voor zijn plezier te reizen.

De wagen was uit de richting van Auteuil Parijs binnengekomen, en had de Avenue de l'Armée gevolgd, een van de prachtige, breede prachtige boulevards die straalsgewijze

toelopen op dat wereldberoemde, centrale punt Place de l'Etoile geheeten.

En omdat niemand dat in zijn hoofd zal krijgen, eenmaal daar zijnde, een anderen weg te volgen, zoo was de groote, grijze reiswagen langs de Champs Elysées naar het hart van Parijs gekomen en zelfs heelhuids rondom de bronzen groep in het midden van de Place de la Concorde gedraaid, maar tenslotte kwam er toch voorloopig een einde aan zijn snellen tocht door de witte staf van den verkeersagent, die toen nog altijd hoog te paard gezeten het verkeer op de Place de l'Opéra regelde.

Het was dan ook in de Rue Royale, dat de auto tot stilstand kwam en wel vlak naast een fraaie, blijkbaar splinternieuwe tweezitter, waarin een elegante vrouw van een niet al te zekeren leeftijd was gezeten, met aan haar zij een soort van groom in een donkerblauw livrei met veel glimmende knopen en van handen en gelaat zoo zwart als ebbenhout.

De vrouw was met verfijnde elegance gekleed, en beschilderd op die vreemde wijze, die talloze vrouwen doen gelooven, dat de mannen dit samenstel van rood, blauw en geel, roestbruin en gitzwart waardeeren, met afgeschoren wenkbrauwen die een centimeter te hoog met verf weer waren aangebracht, hetgeen aan het gezicht een uitdrukking gaf van de allerhoogste verbazing, met al te roode, scherp omljnde, lippen, een blosje als van een pop op de wangen, blauwe schaduwen op de oogleden, en kleine roode stipjes te weerszijden van de neusrug vlak bij het traanzakje en met wimpers die weinig meer met de natuur uitstaande hadden, maar die kunstmatig waren aangebracht, en zoo lang, dat men zich verschrikt afvroeg hoe dit pronkjuweel van kapperskunst ooit de oogen zou kunnen sluiten. En het vreemde was dat deze vrouw ook mooi geweest zou zijn indien zij al deze hulpmiddelen had versmaad!

Zij keek nu wat ongeduldig rond en de tengere beringde handen op het hout van het stuurwiel tikkend, tot zij plotseling op gevaar af, in aanraking te komen met andere auto's het portier aan haar kant opende, uitstapte en tot den zwarten groom riep:

— Wachten Jim! Ik zie daar een winkel waar ze plaatsen verkoopen en voor de Zes-

daagsche. Misschien zijn er daar nog een paar te krijgen.

— Kan niet Madame, antwoordde de neger, in gebroken Fransch, en met veel geblikker van zijn sneeuw witte tanden. Alles uitverkocht — geen plaats meer voor niemand. Menschen zij slaan elkander dood voor een plaats.

Maar de mooie vrouw luisterde al niet eens meer, liep voor haar wagen langs, haar zijden mantel bijeen nemend, en kwam zoo op het trottoir te land, zonder iets of iemand te hebben aangeraakt en zij had alleen maar de woede gewekt van den verkeersagent die wild maar vruchteloos gebaarde.

De Engelschman in de stofjas had zich half omgewend op zijn zetel, en vroeg nu aan zijn metgezel, die op de strapontein was gezeten, sprekend over de half neergelaten tusschenruit.

— Weet je wie die vrouw was, Brand?

— Geen flauw idee van. Een of andere beroemde mannequin? Ze leek me heel mooi ondanks de bewerking die ze heeft ondergaan.

— Maar mijn waarde, wat ben je dan slecht op de hoogte van wat ik het stamboek der Parijsche beroemde coquottes zou willen noemen. En hoe nuttig is het toch voor mannen van mijn beroep dat stamboek grondig te kennen. Wel, die vrouw daar is een zeer intieme vriendin van den voortvluchtigen Rovello, dien wij tot hiertoe zijn gevolgd, en dien wij nu al een week lang vruchteloos zoeken, en haar naam is Germaine de Saintlys ofschoon zij in den burgerlijken stand als Marie Cassignot is ingeschreven. Maar je zult begrijpen dat Cassignot geen naam is voor een vrouw van haar standing!

— Maar hoe kwam zij dan in 's hemelsnaam aan dat pseudoniem? vroeg Charly Brand met een verbaasde uitdrukking in zijn groote blauwe oogen. Saintlys — heilige lelie!

— Waarschijnlijk is zij een vrouw die van contrasten houdt! zeide Raffles droogjes, want de lezer moet hem reeds herkend hebben. En weet je wat ze is gaan doen?

— Ik heb niet kunnen hooren wat ze tot dien nikker naast haar zei!

— Een beetje meer respect, Brand, voor den groom van een vrouw die een zeer goede vriendin is geweest van een paar welbekende troonopvolgers! Weet je wel dat haar bevalligheden haar schatrijk hebben gemaakt? Maar ik zal het je zeggen, want het is van belang!

Raffles bukte zich nog wat verder over de dikke glasruit, die zijn plaats naast de chauffeur scheidde van die, waarop Brand zat, en vervolgde fluisterend:

— Zij tracht plaatsen te krijgen voor de Zesdaagsche!

— Voor vanavond? Voor een Zaterdag? Dan doet zij vruchteloos moeite, want het is ons zelfs niet eens gelukt!

— Brand, ik verbaas me over je. Wij zijn maar heel eenvoudige Engelschen, wij zijn mannen en zij is een schoone Parisienne in heel Parijs bekend en beroemd.

— Zeg maar gerust berucht!

— Dat is tegenwoordig zoo goed als hetzelfde, Brand! Maar weet je wat het beduidt?

— Dat zij plaatsen tracht te krijgen? Wat kan het anders beduiden dan dat zij den Zesdaagschen wil zien?

— Het beduidt dat zij erheen zal gaan met Rovello!

— Waarom juist met hem? Ze heeft massa's andere vrienden!

— Neen! Juist op dit oogenblik is zij, wat de Duitscher met zulk een eigenaardig en teekenend woord „ledig” noemen. Haar laatste beschermer was een Italiaansche markies, die al zijn attracties verloor tegelijk met zijn fortuin. Ik ben er bijna zeker van geweest dat Rovello wel niet in haar huis een toevlucht zou zoeken, want dat zou al te gevaarlijk zijn, maar wel dat zij hem beschermt en hem een onderkomen heeft verschaft. Want het is een feit, dat die twee jaren geleden zeer intieme vrienden van elkaar zijn geweest! Hij woonde toen in Parijs, zij was nog maar modiste.

— Dus zij is van modiste revuegirl geworden?

— Waarom trek je daar zulk een verbaasd gezicht bij? vroeg Raffles, die even naar de deur van den winkel in sportartikelen had geworpen, waar Germaine Saintlys was binnengetrepen. Die weg is volstrekt niet ongewoon en reeds meermalen afgelegd! Revuegirls van vandaag zijn de winkelmeisjes, typistes, pasmeisjes van gisteren.

— Waar woont zij?

— Als zij nog woont waar zij een jaar geleden woonde — en er is geen reden om het tegendeel aan te nemen — dan moet zij in de Rue de Boëtie, een der deftigste zijstraten van de Champs Elysees, een zeer fraai, niet al te groot heerenhuis bewonen, een van die ouderwetsche huizen, die nog een echte *cour* hebben, een vrij grooten tuin, een koetshuis — en dikwijls een serre vanwaar men door een hek toegang heeft tot een park. Zij verdwijnen geleidelijk, die mooie huizen, maar men vindt ze toch nog wel hier en daar.

— Is het haar eigendom? riep Brand in de grootste verbazing.

— Neen. Het is haar n bruikleen gegeven door — een achterneef van Beaumarchais, den man die „Het Huwelijk van Figaro” schreef.

Maar zij heeft in Parijs nog wel twee huizen die wel degelijk haar eigendom zijn. Je staat verbaasd over zulk een opgang? Lees dan „Nana van Zola nog eens over.

— Maar die ongelukkige vrouw ging ten onder, hernam Brand.

— En dat zal Germaine Saintlys zeer waarschijnlijk ook wel doen! gaf Raffles op ernstigen toon te kennen. Maar daar komt zij aan — met een gezicht waarop ondanks de verf vreugde is te lezen en — met twee biljetten in haar hand! Ze is dus geslaagd, en dat verwondert mij niets. Ik heb het altijd gezegd en ik blijf er bij — het is de vrouw die deze zonderlinge wereld regeert, in laatste instantie. Daar ontgaat ons een mooie kans, Brand om onzen man te zien te krijgen.

— Waarom? Laten wij bij den ingang gaan staan.

— Als een opkoper? Merci! En wat zouden wij daaraan hebben? Hij zou ons passeeren en binnegaan en wij zouden dan misschien vier en misschien wel zes uren moeten wachten voor hij weer te voorschijn komt. Dat is teveel van mijn uithoudingsvermogen gevegd. Ik zal er iets anders op moeten vinden om daar binnen te te komen, zoodat ik hem op mijn gemak kan gadeslaan!

— Maar je zult hem niet herkennen — het spreekt toch vanzelf dat hij zich heeft vermomd!

— Brand, hij zal zich bijzonder knap moeten vermommen, om werkelijk onkenbaar te zijn. Daartoe zou het in de eerste plaats noodig zijn, dat hij zich niet in gezelschap van een zoo elegante vrouw vertoonde, want reeds dat feit dwingt hem, een heer te zijn! Hij kan moeilijk aan haar zijde het costuum van een landlooper, een tramconducteur of een brievenbesteller aantrekken! Waarschijnlijk heeft hij zijn baard laten staan, misschien heeft hij zijn haar geverfd — maar dat alles zal hem voor mij niet kunnen verbergen! Want zijn stem — die kan een man maar heel moeilijk veranderen, tenzij hij zich daar speciaal in geoefend heeft, zooals een zeker iemand dien ik goed meen te kennen. En nu snel trachten weg te komen uit dit krankzinnige gewoel, dat bijna nog erger is dan Piccadilly op het spitsuur. Ik ben blij dat ik eindelijk weer eens aan het werk kan gaan.

Tenslotte had de agent het sein tot oprijden gegeven, en de vierdubbele file stelde zich weer in beweging in de richting van de Madeleine.

— En als we hem hebben? kon Brand nog juist vragen, als je zeker weet dat hij het is — laat je hem dan onmiddellijk arresteeren?

— Lieve heme! neen! riep Raffles op een toon van schrik. Dacht je dat ik me daarvoor al die moeite had gegeven? Arresteert men den

man, die op het punt staat ons een goudmijn aan te wijzen?

— Ik zie die goudmijn niet! zeide Brand hoofdschuddend.

— Maar ze is er, Brand, geloof mij! Daar rijdt ze voor ons uit, met haar hoedje zoo schuin dat het ieder oogenblik dreigt af te vallen met haar goudgekleurde lokjes, en de prachtige juweelen hangers in haar rose oortjes! Brand, ik ben overtuigd dat dit een van de belangwekkendste en voordeeligste zaken zal worden die ik in den laatsten tijd op touw heb gezet! En dat is goed ook, want die Rovello heeft me al heel wat geld gekost, maar mij nog maar bitter weinig opgeleverd.

De auto reed nu langs de boulevard, tot zij eindelijk stilhield voor een groot en nieuw hotel in de Rue Richelieu, niet ver van het Palais Royale.

In dit hotel woonde Brand en Raffles reeds bijna een volle week onder den naam van Graaf Palmhurst en zijn secretaris Brunt, en die week hadden ze bijna geheel besteed aan nasporingen, die echter geen resultaat hadden opgeleverd.

Niet zoodra was het bericht van de ontvluchting door de vroegste ochtendbladen bekend gemaakt, of Raffles was het Kanaal overgestoken, met een van zijn snelste motorbooten, en was met zijn nasporingen begonnen in de vaste overtuiging dat men Rovello niet in Londen behoefde te zoeken, waar de grond hem nu zeker te warm onder de voeten zou worden, maar veeleer in Parijs, waar hij vrienden had.

Nu eens tezamen, dan weer afzonderlijk hadden beide vrienden heel Parijs afgezocht, menigmaal goed vermomd, zonder ook maar het minste spoor te ontdekken van de gevaarlijke Londensche bandiet, en Brand was reeds tot de overtuiging geraakt, dat Raffles zich moest hebben vergist. Deze voerde echter aan dat het niets beteekende een voortvluchtige in een tijdsverloop van acht dagen nooit in het oog te krijgen, want het lag voor de hand dat hij zich voorloopig zorgvuldig verborgen hield, en zich niet op straat waagde — al ware het alleen maar opdat zijn baard een voldoende lengte zou krijgen, om een herkenning zeer te bemoeilijken.

Nu Raffles de vrouw had gezien, van wie hij zeker wist, dat zij de vriendin was geweest van Rovello, nu wilde hij ook zijn pogingen voortzetten, totdat aan het algeheele welslagen — of tot aan de finale mislukking!

Het was nauwelijks tien uur toen de auto in de garage gestald werd en Raffles begon toen

onmiddellijk met het nemen van zijn maatregelen.

Hij wist wel dat een man als Rovello, als hij dien eersten Zaterdag in het Velodrôme d'Hiver onopgemerkt was gebleven, zonder eenigen twijfel iederen avond zou terugkeeren, want hij was een verwoed wedder, en daarenboven juist de man, die behagen schiep in dergelijke wedstrijden. Die Zesdaagsche leverde dus een zeer gunstige gelegenheid om Rovello voortdurend te blijven gadeslaan, en zijn gewoonte te bestudeeren. De vrouw zou dan waarschijnlijk niet steeds bij hem zijn, maar dat was juist een voordeel!

De moeilijkheid school hierin, zich zoo lang mogelijk op de winterbaan te kunnen ophouden, zonder dat dat argwaan ging baren, en ook het liefst zonder verplicht te zijn, temidden van de toeschouwers plaats te nemen.

Veel gemakkelijker was het, een plaatsje te zoeken op het middenterrein, vanwaar men de geheele toeschouwersruimte kon overzien, vooral de loges, en het was vanzelfsprekend dat een vrouw als Germaine Saintlys nergens anders zou willen plaats nemen dan in die peperdure hokjes in de nabijheid van het Restaurant, waar de champagne in stroomen gedronken werd, waar men kaviaar, oesters, de duurste zalm en andere lekkernijen at.

En toen viel Raffles een plan in, dat hij aanstonds begon uit te werken met de voortvarendheid die hem kenmerkte.

Hij kende het volkje van renners door 'en door, en hij baseerde zijn plan op de groote kans die er bestond, dat er oneenigheid was gerezen tusschen deze of genen zesdagenrenner en zijn verzorger.

Hij belde de Directie van de Winterbaan aanstonds op en stelde de vraag, of een van de renners ook een voortreffelijken masseur kon gebruiken, die zijn diensten voor zeer weinig geld aanbod, die uitnemend koken kon, en spijzen van wel vijf of zes naties kon bereiden.

Het toeval was Raffles wel gunstig gezind, want hij kreeg ten antwoord dat Pijnenburg vijf minuten geleden een heftige woordenwissel gekregen met een van zijn verzorgers, die nijdig was weggelopen.

— Dat dacht ik wel! zeide Raffles lakoniek. Zoo gaat het altijd. Ik ben over een uur op de baan.

Hij luisterde tevreden glimlachend naar het aanmoedigend antwoord, en begaf zich daarop met een taxi naar een van die dorpsche, verlaten stille straatjes, in een der verste wijken van Parijs, waarlangs, naar het schijnt het luidruchtige leven van de wereldstad ongemerkt heenglijdt.

Nog altijd vindt men daar niet anders dan huisjes van een enkele verdieping, en zelfs dikwijls zonder die eene bovenverdieping, zoodat er nog slechts vlieringkamertjes te vinden zijn, boven de uiterst eenvoudig ingerichte verdiepingen gelijkstraats.

Het lijkt wel alsof het meedoogenloos houweel van den sloopër heeft haltgehouden voor deze rij eenvoudige huisjes waar kleine renteniertjes wonen, die geen overburen hebben, want de bewoner ziet van zijn venster uit op de glooiende hellingen van de oude „fortifications” door den waren Parijzenaar kortaf „les fortifs” geheeten. Op vele punten zijn die vestingwerken reeds gesloopt — want Parijs dreigde uit haar keurslijf te barsten maar op die stille plek ziet men ze nog zooals ze waren toen de benarde Parijzenaar er in 1870 zijn kanonnen opstelde om zich den Pruis van het lijf te houden, toen de Communards er streden tegen de regeeringstroepen en nog veel vroeger, toen de revolutie er woedde, en het gepeupel schreeuwde om het hoofd van den rampzaligen Lodewijk.

Een van die huisjes was het bezit van Raffles, en nu en dan ging hij daarbinnen als de speling van zijn grillig lot het zoo wilde. Hij kon daarbij de huisdeur vermijden, als hij verkoos, en zelfs kon dan het scherpste oog niet ontwaren, dat er zich iemand binnenshuis bevond, want er was iets heel bijzonders met dit goed onderhouden, vriendelijke renteniershuisje of liever met den kelder ervan, want die stond door middel van een eeuwenoude gang in verbinding met de overblijfselen van een oud klooster, soms nog wel eens bezocht door verdwaalde toeristen, ofschoon er nog maar bitter weinig aan te zien viel, want het was achtereenvolgens in puin geschoten door de Oostenrijkers, die Lodewijk XVI kwamen bijstaan, door de bestrijders van de Commune en door de Pruisen, die het een uitstekend mikpunt hadden bevonden.

Dat klooster lag een weinig terzij van den weg, het was omringd door een laag muurtje, voorzien van talloze bressen en schilderachtig begroeid met klimop en allerlei onkruid.

Des Zondags speelden daar wel de weinige kinderen daar uit die buurt maar overigens was het er doodstil, want het klooster lag aan een weinig gebruikten weg.

Voor Raffles had echter deze bijzonderheid groote waarde, want het was hem op deze wijze mogelijk, zijn huis in en uit te gaan, zonder dat iemand er iets van bemerkte.

Er was echter ook nog een klein tuindeurtje, aan een achterpad gelegen, en ditmaat maakt Raffles van dat deurtje gebruik, omdat de weg

door de kelderruimte van het oude klooster hem veel te lang zou ophouden.

Hij kwam dus achter binnen, vermomde zich in den tijd van twintig minuten grondig met behulp van allerlei kleedingstukken, pruiken en kleurstoffen, die daar onvindbaar verborgen waren, en verliet het weer aan de voorzijde.

En zooals het steeds ging in dergelijke omstandigheden — Raffles had met zijn eigen, elegante kleederen in dat kleine huisje als het ware zijn persoonlijkheid achtergelaten en die omgeruild tegen een geheel nieuwe. Niet alleen zijn kleederen waren veranderd, maar ook zijn gang, zijn manier van zich te bewegen, zijn oogopslag, zijn stem!

Raffles sprak uitnemend Fransch, zonder een spoor van het accent, dat men bij bijna iederen

Engelschman aantreft, en hij zou op dat oogenblik dan ook zeer goed voor een Pariijenaar kunnen doorgaan, wat hij eigenlijk niet van plan was.

Hij wilde zich voor een Fransch-Zwitser uitgeven, dat was, zooals de zaken nu stonden, verstandiger.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd dat de taxi zich niet op diezelfde plek bevond en Raffles was dus genoodzaakt, tien minuten gaans verder weer zulk een voertuig aan te roepen, dat hem in snelle vaart naar de buurt van het Champs de Mars reed, waarbij Raffles alle gelegenheid kreeg, zich te verlustigen in de heftige woordenwisselingen met collega's en verkeersagenten waartoe zijn gids zich nog al eens liet verleiden.

**De naam BATCO op een coupon
waarborgt niet alleen de waarde
van de coupon, doch garandeert
ook de hoogste kwaliteit van de
cadeaux.**

HOOFDSTUK V.

EEN JACHT OP PREMIES EN MENSCHEN.

Zelfs op dat morgenuur stonden er een paar honderd leegloopers en nieuwsgierigen voor de deuren van het beroekte wanstaltige bouw, waarbinnen zich de wielersbaan bevindt, die des winters wordt gebruikt, en waar reeds tal van beroemde wedstrijden hebben plaats gevonden.

Misschien hoopten zij wel op een kansje, binnen te sluipen, en zoo den strijd op het kleine baantje voor niets gade te kunnen slaan, en deel te nemen in de spanning, die daar vooral op de avonden placht te heerschen.

Nu echter was het er stil, en aan niets viel te bemerken, dat daarbinnen een strijd werd geleverd tusschen jonge, krachtige mannen.

Raffels had intusschen moeite genoeg om binnen te komen, want men wilde hem aanvankelijk den toegang eenvoudig weigeren, zelfs toen hij brutaalweg verzekerde, dat hij de nieuwe helper van mijnheer Pijnenburg was.

Hij kreeg ten antwoord, dat mijnheer Pijnenburg dan zeker een moderne Pharao was, want dat hij juist de honderdzevende helper was die zich dien morgen had aangemeld.

Slechts met behulp van een goede fooi slaagde hij erin, dat althans een suppoost met hem meeging tot binnen in het rennerskwartier, dat men bereiken kon door een slecht verlichte tunnel, die onder de baan doorliep.

Het zag er op dien grijzen lentedag spookachtig genoeg uit, daar op die baan, onder het reusachtige glazen dak met zijn vuile, beroekte, groezelige ruitjes!

Het was het uur van de algemeene neutralisatie, de meeste lampen waren gedoofd en de rijders sukkelden maar wat rond, vermoeid, sommigen suf van slaap, verkleumd, gestoken in dikke truien, en trainingspantalons en het hoofd gedekt met allerlei weinig sierlijke mutsen en petten, en zelfs ouderwetsche slaapmutsen, gebreid en van een kwastje voorzien.

Bijna allen hadden hun rijwielen verwisseld tegen fietsen met opgebogen stuur zoodat ze rechtop konden zitten en ze maakten gebruik van het smalle planken paadje, nog geen meter breed, dat aan de binnenzijde van de baan ligt, en onder andere omstandigheden altijd verboden is.

Nu en dan klonk er een kwinkslag, soms ook

wel een vloek, en dan werd er plotseling in alle talen door elkaar geroepen en geschreeuwd zonder dat de buitenstaander eenige aanleiding kon zien.

Een renner zette een blikken kroes aan den mond en dronk in lange teugen, een ander zoog op een reep chocolade, maakte er zijn mond mee zwart, en speelde den nikker, een derde zong een café chantant liedje, een vierde vervaakte er zich mede telkens als hij voorbij zijn cabine kwam, zijn soigneur een paar geestige hatelijkheden toe te schreeuwen, die hij juist in het tijdsverloop van een ronde had kunnen uitdenken.

En in de cabines lagen of zaten de koppelingen, achter hun halfdichtgetrokken gordijntjes en nu en dan hoorde men een vervaarlijke geeuw, die bijna klonk als het gebrul van een hongerige leeuw. Er werd weinig anders gehoord dan het eigenaardige ruischende geluid van de wegbandjes over het hout van de baan, en nu en dan het driftige neertikken van de emmers der schoonmaaksters die daar boven in een soort van bruinen nevel, haastig aan het werk waren, want over een half uur zouden de deuren weer voor het publiek geopend moeten worden, dadelijk na afloop van de neutralisatie. Zeer veel ramen stonden tegen elkander open, om de bedorven lucht te laten wegtrekken, den dag tevoren veroorzaakt door de ademhaling van een zesduizend bezoekers, de rook uit de miserabele goedkoope sigaretten en de lichaamsuitwasemingen der vermoeide renners.

De kelners waren juist gereed gekomen met het opruimen van het restaurant en wachtten met verveelde gezichten, het begin van den middag af, die wel weer tamelijk saai zou zijn, zooals bijna alle middagen op zesdaagschen.

De rondentellers zaten in de vier bochten op hun matten stoelen, klaar voor hun werk. Een enkele vroege sportverslaggever sleep even een punt aan zijn potlood en keek lusteloos naar het saaie rondraaien van de tien of twaalf renners.

De jury zat op haar kleine tribune, en de heeren spraken op luiden toon met elkaar, weggedoken in hun jassen, huiverig in die groote ruimte, waar nu de frissche wind doorheen woei

van alle kanten, die den stank en de bedorven lucht moest verdrijven.

De suppoost had Raffles bij het hokje gaebracht, waarop het nummer drie geschilderd was, schoof het gordijntje een weinig terzij, en kondigde aan :

— Hier is iemand die zegt dat hij van Monsieur Pijnenburk is.

— Vraag hem dan of hij zoo vriendelijk wil zijn om naar de hel te loopen, zei een beleefde stem, en het smalle, bleeke gezicht van Wals kwam te voorschijn, met oogen die nog dik waren van slaap.

De jonge renner had blijkbaar zoeven pas zijn korte slaap voltooid, die misschien niet langer dan een paar uur geduurd had en keek Raffles onderzoekend en niet zonder wantrouwen aan.

— Komt U voor Pijn ? vroeg hij, zich op een ellenboog oprichtend op de brits, en met zijn vrije hand naar een kam grabbelend, die op een tegen den houten wand gespijkerd plankje lag met nog andere toiletartikelen. Wat voor taal spreekt U ?

— Ik ben Zwitser, mijnheer Wals, antwoordde Raffles, zich van de Fransche taal bedienend. Ik heb gehoord dat mijnheer Pijnenburg woorden heeft gekregen met zijn verzorger, en ik hoop het baantje te krijgen. Ik ben goedkoop en goed !

— Toon dat dan maar eens en help mij maar eens ! riep Wals uit, zich dadelijk weer uitstrekking en den wollen deken van zich afwerpend. Dat mafje heeft van mij stijf gemaakt Ga je gang maar, joch !

De jonge Hollandsche renner had dit in vrij goed Fransch gezegd, maar hij gluurde onder tusschen niet zonder eenige vrees in zijn grijze oogen door een kier van het gordijn naar de baan, om te zien wat zijn krachtig gebouwde koppelgenoot van die brutaliteit zou zeggen.

— Daar staat het smeersel ! vervolgde hij, wijzend op een klein potje, half vol van een olieachtige zelfstandigheid.

Raffles nam het potje van het plankje, bekeek het eens, rook er aan, en zei toen met echte beroepsminachting :

— Lorreboel ! Wat ik bij mij heb is veel beter ! Dat goedje is nauwelijks geschikt voor een paard. Je kunt er windhonden misschien mee laten rondloopen, maar je kunt er geen menschen spieren mee losmaken ! Ik heb iets beters !

En Raffles opende het kleine, papieren valiesje, dat hij bij zich had gedragen, nam er een flesch uit, goed gekurkt en bijna geheel gevuld met een donkergele, dikvloeiende stof, trok zijn jas uit, stroopte zijn mouwen op, goot wat van de vloeistof in de palm van zijn rechterhand en

begon Wals te masseeren en te wrijven te tapoteeren en te hakken, op een wijze, die de jonge renner aanvankelijk deed kermen van pijn, maar die hem na vijf minuten een uitroep van bewondering ontlokte en den kreet :

— Allemenschen — jij ken het ! Die idioot van een Peix zou zeggen, ik voel me als Venus die uit de golven stijgt ! Wat is dat voor goed, dat je gebruikt ?

— Beroepsgeheim ! antwoordde Raffles lakoniek. Een middeltje van mezelf. Als ik dat ging verklappen, kon ik mijn matten wel oprollen, en op een houtje bijten ! Denkt U dat Pijnenburg me nemen zal ?

— Hij neemt je vast — maar of hij je houdt is een tweede ! Hij is een beetje lastig, weet je ? Maak hem maar niet kwaad, of zorg althans dat eerst alle zware dingen uit de cabine weg zijn ! Hij bokst, hoor !

— Ik boks ook ! zei Raffles even kalm.

— Maar hij is even sterk als Piet van der Veer !

— Ik ben sterker dan Piet van der Veer !

— Maar hij heeft een medaille gewonnen, man !

— Ik heb er een kast vol van !

— Maar kun je ook kopstooten geven ?

— Ja, en bovendien weet ik een middeltje om ze onschadelijk te maken !

Er kwam een tinteling in de gultige oogen van Wals, hij wreef zich in zijn handen en bromde half voor zich heen :

— Jou moeten we hier hebben ! Daar is nog wel een lolletje mee te beleven !

Hij trok zijn rijbroekje weer omlaag, over zijn nog van olie glimmende dijen, hief zich een paar malen op zijn teenen op, boog zijn knieën, zoodat zij bijna zijn kin raakte, maakte een paar maal een diepe kniebuiging, en zei tevreden, Raffles op den schouder kloppend :

— Kerel — ik voel me zoo fijn of ik pas begonnen ben, en de hemel weet dat het hier een gemeen zware baan is ! Als Pijnenburg je er uit smijt dan neem ik je ! De mijne is veel minder goed ! Moet je bepaald bij Pijnenburg werken ?

— Mij is het onverschillig, als ik maar een baantje heb, Mijnheer Wals, maar als U een masseur heeft, dan denk ik er niet aan, hem eruit te werken.

— Dat is nieuw voor me ! riep Wals verbluft en hij keek oprecht verbaasd naar dien man, die er zulke ouderwetsche scrupules op na hield.

Hij had een kamerjas van een haak genomen, trok het versleten ding aan rillerig nog van kou en slaap, kamde zijn haren, stulpte zich een alpenpetje over het hoofd, schreeuwde om voedsel, als een jonge spreek in het nest,

waarop dadelijk een neger kwam aanloopen met een pan lauwarme havermout, die door den jongen renner critisch gekeurd werd en hij was juist begonnen den inhoud te proeven met den steel van het pannetje in zijn hand, toen een hand het gordijn geheel terzij rukte en een stem in het Engelsch ramelijk ruw beval:

— Aflossen! Pijnenburg wil rusten!

— Zijne Majesteit heeft het maar voor het bevelen! gromde Wals, maar hij dacht er toch niet aan te weerstreven, maar liet zich onmiddellijk zijn blinkend rijwiel brengen thans reeds van het diepgebogen stuur voorzien, schoof met een behendige beweging als het ware zadel onder zich, liet de riempjes vastgespen om zijn teenen, keek eens rond, nog altijd met het pannetje in zijn hand, zette aan, en begon luidkeels te schreeuwen om Pijnenburg, en Raffles begreep nu ook aanstonds, waarom de Fransche trainer Viël van dezen veelbelovenden Hollandschen jongen had gezegd, dat hij uitstekende beenen had, en een helder hoofd maar te luid schreeuwde.

Wals kwam Pijnenburg opzij, en deze wilde reeds afstappen, toen Wals na een hap uit zijn havermout begon:

— Er is een nieuwe helper voor je, Pijn!

— Mij 'n zorg! bromde Pijnenburg ongeduldig.

— Een reuzekerel, Pijn! Hij masseert je als een engel!

— Zoo! gromde de befaamde renner, zonder op te zien van zijn stuur.

— En hij is goedkoop!

— Toch waar?

— En hij kan boksen, hij heeft een kast vol medailles, hij is sterker dan Piet van der Veer, en hij kan je een kopstoot geven, dat je van hier regelrecht weer naar Breda vliegt! zeide Wals vergenoegd, na zijn vierde hap en toen was het pannetje leeg en hij slingerde het nonchalant in de richting van den negerkok, die echter op zijn hoede was en het vettige ding grijnslachend opving.

Pijnenburg had zich zonder een woord te zeggen opgericht, remde bij de nadering van zijn cabine, liet zich van zijn fiets glijden, die dadelijk door Raffles werd opgevangen, en nam hem, nog altijd zwijgend, van het hoofd tot de voeten op.

Toen vroeg hij, terwijl hij op de brits ging zitten, zijn sterke vuisten tusschen de knieën geklemd:

— Ben jij die knul die als verzorger bij me wil komen?

— Die knul ben ik!

De renner nam Raffles eens goed op met het

oog van den kenner en zei toen in vrij verstaanbaar Fransch:

— Mijn maat zegt dat je het werk kent. Ik zal het eens met je aanzien. Ik kan je — tweehonderd francs per dag betalen, kan dat uitkomen?

— Dat kan uitkomen! antwoordde Raffles met een effen gezicht, die heel goed wist dat aan werkelijk eersteklas verzorgers, meestal het vijfvoud van die som wordt betaald, waarvoor zij dan echter ook alles moeten doen om den renner in goede conditie te houden, dus ook voor zijn slaap, zijn rust, zijn fietsen, en vooral — voor zijn voedsel moeten zorgen.

Pijnenburg had zich intusschen reeds uitgestrekt op de brits, Raffles zette zich aan het werk, kneedde en perste, wreef en hamerde de machtige dijen, maakte de spieren zacht, soepel en lenig, en zienderoogen ontspande zich de strakke trekken van den renner, de hardheid van het verbeterde masker scheen weg te slinken, en maakte plaats voor een uitdrukking van tevredenheid, en hij sliep reeds, terwijl Raffles reeds bezig was met zijn olie en zijn krachtige, gespierde handen, de mouwen hoog opgestroopt.

En intusschen begonnen de eerste bezoekers te komen, weinig in tal, de vaart werd wat versneld, een voor een legden de renners hun nonchalante, slordige en weinig sierlijke kleedij af, en vertoonden zich weer op de baan in frissche, helderleurige tricots en daar krioelde dat kleurenspeel al weer als van ouds — het geel naast het paars, het wijnrood van van Kempens overbekende trui, naast het diepzwart van Dinale.

Om vier uur was het wat drukker er zaten een vijfhonderd menschen, en toen werd er ook voor het eerst geschreeuwd om een weinig actie. Peix ontketende plotseling een jacht en zoog dadelijk van Kempen met zich mee, zooals de magneet het ijzer aantrekt. Een minuut later was de heele, reusachtige zaal, dat geweldige bouwsel van ijzer en glas vervuld van luide kreten, aanmoedigend gesis, ophitsend gebrul, afkeurend gefluit, en het heesche geroep der renners om hunne maats, die of sliepen, of zich nieten masseren of zich versterkten met malsche kippeboutjes en een slok dik bier, als het Brabanders of Duitschers waren.

Het was duidelijk te zien dat het ditmaal in ernst om een ronde ging. En de ronden in het Parijsche wintervelodroom zijn grooter dan normaal, en moeilijk te bevechten!

Peix trapte als een bezetene, diep heengebogen over zijn laag stuur, zijn beenen stampden

als zuigers van een machine, en hij spoorde zichzelf aan met rauwe kreten, totdat Brocardo kwam opduiken, uitgerust en fit, en met woeste vastberadenheid aan den strijd ging deelnemen. Stukje voor stukje, elkander telkens aflossend, wonnen die twee terrein, iedere ronde wat meer en het duurde bijna twintig minuten voor zij het geheele veld gelapt hadden — op van Kempen na, die als een schaduw aan hun achterwiel was blijven kleven.

De ronde winst werd genoteerd, het geschreeuw onder de toeschouwers legde zich, zooals een storm zich legt, kalmte trad weer in, en men hoorde weer duidelijk het geroep van de venters met sinaasappelen, chocolade, programma's en andere zaken, op de hoogere rangen.

De lagere, dat wil zeggen de duurdere, waren nog maar schaarsch bezet. Men zag hier en daar een beroemd actrice, die als attractie vrije toegang had, en een nieuw toilet lanceerde, een Engelsche jockey van naam, die zijn meester vergezelde, een schatrijken Brit, die een paard wilde koopen uit de stoeterij van Leblanc, zooals men elkander toefluisterde, en verder een rijzig man van middelbaren leeftijd, die er uitzag als een Duitsch officier in burger, en dat dan ook bijna was. Want het was de Oostenrijksche Freiherr Erich von Zahn, die reeds drie jaren in Parijs woonde, zijn ontslag uit den Oostenrijkschen dienst heeft genomen, waar hij in ongenade was gevallen bij de autoriteiten en niet van plan scheen te zijn, weer naar zijn vaderland terug te keeren. Men beweerde dat hij schatrijk was, veel speelde, een zwak had voor mooie vrouwen en een pavillioen bewoonde dat behoorde bij een prachtig, oud huis in Passy.

Hij had nog geen enkele middag of avond van den Zesdaagsche overgeslagen, en hij was een der laatsten die des nachts of liever des morgens vertrok, tegen vijf uur, een half uur voor dat de groote neutralisatie begon.

En de renners kenden reeds zijn lange, kaarsrechte gestalte, zijn trotsch gezicht, omlijst door de ouderwetsche bakkebaardjes uit den tijd van den ouden Frans — en de gulheid waarmede hij premies uitloofde met een onverschillig gezicht en zonder zelfs toe te zien wie het geld zou opstrijken.

Meestal kwam hij alleen, een enkele keer in gezelschap van een of andere bekende persoonlijkheid, maar die onveranderlijk een vrouw was.

Het werd zoo zes uur, en weer werd de zaal geheel ontruimd voor de kleine avondneutralisatie. Het publiek trok langzaam heen, als met tegenzin, onweerstaanbaar geboeid door het schouwspel van die rondcirkelende mannen met hun dikke, harde beenspieren, men ging dineeren, en om acht uur werden de zaaldeuren

weer wijd geopend, en toen hadden de controleurs moeite genoeg, den aandringenden stroom bezoekers in de goede banen te leiden. Binnen een half uur tijds was ook de laatste plaats bezet hetgeen echter volstrekt geen beletsel scheen te zijn om nog meer menschen toe te laten zoodat men tenslotte daarboven als haringen in een ton op elkaar zat. De meeste bezoekers van de hoogere rangen hadden eetwaren meegebracht, bosjes sprout en curaçoesche mangelen, reusachtige brooden, die zij droegen als een geschouderd geweer, heele en halve flesschen wijn, en er waren er ook veel die luchtkussens bij zich hadden, en zelfs dekens!

Ook daarbeneden liepen alle rangen vol, en in de loges zag men al spoedig de „vedettes” van het ernstige en het luchtige tooneel, van cabaret en circus.

Omstreeks tien uur verschenen de beroemde fratellini's die in het circus Metrano hun eigen nummer zoeven hadden afgewerkt en nu kalm, ernstig en een beetje melancholiek hun intrede maakten, Paul vergezeld door zijn reeds grooten zoon en zijn mooie schoondochter.

En het was alsof de komst van die drie wereldvermaarde clowns noodzakelijk was geweest om de renners, die tot dusverre sloom hadden rondgecirkeld, tot groote woede van het publiek tot wat meer actie op te drijven.

Het was Pijnenburg, die, frisch als een hoen, monter en ontembaar, de eerste ernstige jacht ontketende, een halve baan voorsprong nam, meesterlijk werd opgevangen en afgelost door Wals, en onder een oorverdoovend gehuil van de hoogere rangen, dat bedoeld was als aansporing van den landgenoot, een ronde winsten in te loopen van hun achterstand, die op dat tijdstip vier ronden bedroeg.

Toen de kalmte wat was teruggekeerd, zag men dat Freiherr von Aahn trotsch en aangenaakbaar als steeds, zijn besproken plaats had bezet.

Hij klemde zijn monocle in de rechter ooghoek, keek onverschillig eens rond, monsterde een paardrijdster, die naam begon te maken, minder om haar equestrische bekwaamheden, dan wel om haar uiterlijke bekoorlijkheden, geeuwde achter zijn hand, wenkte een programmaverkoper, en keek daarna zonder al te veel belangstelling neer op het groepje renners, dat telkens met een geheimzinnig, ritselend en zoekend geluid voorbijvloog, want het tempo was hoog gebleven.

Hij wenkte opnieuw, met het gebaar van een Imperator, die een slaaf bij zich wenkt, haastig kwam een suppoost toeschieten, en vijf minuten later verkondigde de man aan den luidspreker:

— Een premie van vijfduizend francs uit-

geloofd aan het koppel, dat vóór elf uur een ronde weet uit te loopen, door Feiherr Erich von Zahn!

De naam werd op afschuwelijke wijze verhaspeld, maar iedereen begreep toch dadelijk wie er bedoeld werd en onmiddellijk hieven de ridders van de sprut en de mangelen daarboven een waar krijsgehuil aan en spoorden Brocardo aan, die vette buit in de wacht te slepen.

Het was op dat oogenblik half elf en de taak was dus wel zeer moeilijk.

Raffles zat op dat tijdstip op zijn post, terzijde van cabine nr. 3, en keek niet naar de renners, maar wel naar de toeschouwersruimte en vooral naar een zekere loge, bijna recht tegenover het rijtje onsmakelijke hutjes voor de renners, waaromstreeks een half uur tevoren

een zeer mooie vrouw had plaatsgenomen met een exotisch uiterlijk, kunstmatige wenkbrauwen en een mond, die bloedde als een papaver in gezelschap van een elegant gekleed man van omstreeks veertig jaar, met een kort puntbaardje, en een bril op met lichtblauwe glazen.

Raffles had zeer goede oogen. De vrouw herkende hij onmiddellijk. Dat was Germaine de Santlys, vulgus Cassignot en al geleek de heer met zijn even grijzend haar niet zoo heel veel meer op den gitzwarten bandiet uit Londen — Raffles wist met zekerheid dat hij daar Arthur Rovello tegenover zich had!

De jacht op de premie van den Freiherr was zooeven ingezet — de jacht op de menschen kon beginnen!

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE **WERELD** **COUPONS**

Ziet de groote coll. gegarandeerd echte diamant-
ringen van 14 kar. goud in de Batco toonzalen.

HOOFDSTUK VI.

VOORBEREIDINGEN.

Het wintervelodrome scheen in opstand te zijn! Een revolutie, plotseling uitgebarsten, zou het reusachtige gebouw onmogelijk met een grooter storm van woeste kreten, gehuil, gefluit, heesch gebrul hebben kunnen vervullen. Er moest iets gebeurd zijn, wat den bovensten rangen niet beviel, want er daalde een regen van proppen papier, sardineblikjes, ja zelfs leege wijnflesschen op de baan neer, zoodat een half dozijn renners dreigden af te stappen, als dit levensgevaarlijke gedoe niet ophield.

Maar de jacht werd voortgezet, steeds feller, steeds hartstochtelijker, en het was ditmaal opnieuw Pijnenburg, die er alles op gezet scheen te hebben, de premie, en daarmede weer een ronde te winnen. Zijn harde kop was vuurrood, hij had de lippen opeengebeten, en zijn donkere oogen tuurden onophoudelijk naar het gladde hout onder zijn voorwiel. Nu en dan echter hief hij met een ruk het hoofd op, om uit te zien naar zijn maat, die hijgend en zweetend gereed zat om hem weer af te lossen.

Een arm om den nek van Raffles, die hem in evenwicht hield op het ranke raecarretje.

En juist toen Raffles den renner op een kort, rauw bevel had afgezet, kwam een chocolade-venter in een wit pak zoo snel hij kon de baan oversteken, ofschoon dit eigenlijk verboden was, duwde Raffles cabine nr. 3 binnen, bracht zijn mond dicht bij diens oor om zich boven het ontstellend getier verstaanbaar te kunnen maken, en zeide:

— Zij zijn er!

— Ja, ik heb hen al gezien!

— Maar zij zijn iets van plan! Ik heb een paar woorden opgevangen die zij in het Engelsch wisselden, toen ik langs ging met mijn bak chocolade. Zij sprak over een sleutel en een paviljoen van Erich von Zahn!

De oogen van Raffles begonnen te glinsteren, en hij mompelde:

— Dus toch? Zou hij het werkelijk durven wagen? Nu, dan is er ook werk aan den winkel, Brand. Onze moeite zal dan toch niet vergeefsch zijn geweest! Keer dadelijk terug, en tracht nog iets meer op te vangen. Laat hen in ieder gevee geen moment meer uit het oog. Wat mij betreft — ik geloof dat mijn taak hier ten einde loopt, en mijn vriend Pijnenburg zal het voortaan zonder

mijn diensten moeten stellen. Het spijt mij oprecht — die dekselsche Brabander is mij in dien korten tijd sympathiek geworden. Wat een uithoudingsvermogen, wat een ongebreidelde wilskracht — en wat een spieren! Maar hij kan een goeden plaatsvervanger krijgen, want zoeven hebben Deneef en de Ruyter beiden moeten opgeven en hun verzorger is dus vrij! Overigens — er staan nu grootere belangen op het spel, dan het winnen van een Zesdaagsche!

Het geloei werd op dit oogenblik zoo ooverdoovend, dat de twee mannen hun gesprek niet durfden voortzetten en nieuwsgierig naar buiten traden.

In een vaart van bijna vijftig kilometer, raasde juist op dat oogenblik twaalf of veertien renners voorbij, hijgend en gekromd over hun sturen. En geen halve seconde later volgde, heelemaal alleen, Pijnenburg, die het peleton bijna had ingehaald. Een halve baan verder, ook alleen, trapte Brocardo wat hij kon, in de hoop, eveneens een ronde te zullen ophalen.

— Waar is Wals? vroeg Brand, onherkenbaar in zijn vermomming als roodharig chocoladeventer en ondank alles aangestoken door de koorts, die om hem heen woedde.

— Daar komt hij aan, dwars over het midden terrein!

— Maar hij hinkt! riep Brand verschrikt uit, en zijn gezicht is bebloed.

— Jammer — hij schijnt gevallen te zijn, riep Raffles, die den Hollandschen renner met driftige gebaren tot zich wenkte. Wals zag er bitter teleurgesteld uit, hij huilde bijna, van woede en teleurstelling, en wilde zijn rijwiel met een kwade ruk neerslijten, maar Raffles nam het hem bijtijds af, en zeide koeltjes:

— Geen dwaasheden, Wals! Jij bent niet van het soort, dat opgeeft, of je moet beide beenen gebroken hebben.

— Maar ik heb mijn enkel verzwikt, ik ben niets meer waard! jammerde de renner wanhopig.

— Kan Pijnenburg alleen het nog tien minuten uithouden?

— Hoogstens! Hij is op het eind van zijn krachten.

— Ga dan liggen! Wij zullen zien wat er aan te doen is!

En op zachten toon vervolgde Raffles aan het oor van Brand:

— Herinner je wat ik gezegd heb! En let goed op het sein. Als zij heengaan, dan doe je hetzelfde. Ik zal — den ander in het oog houden. Is Henderson gewaarschuwd?

— Hij staat buiten met de auto.

— Maak dan dat je wekomt! Hij moet je volgen, wat je ook doet!

Raffles liet het gordijn van de cabine open, terwijl hij vlug schoentje en sok van den gewonden voet trok.

Met vaardige hand begon hij den enkel te behandelen, en hij gevoelde bewondering voor dien wilskracht van dien jongen die de groote pijnen met stoicijsche kalmte verdroeg.

Maar onder het wrijven en kneden van den gezwollen enkel, die zienderoogen slonk, hield Raffles steeds het oog gevestigd op de loge van Freiherr von Zahn.

En hij zag, met een grimmigen glimlach, hoe Rovello verdwenen was, maar hoe Germaine schijnbaar toevallig langs de loge van den Oostenrijker liep, die van zijn stoel oprees, een stijve buiging maakte, en het woord tot de vrouw richtte, die deed of zij zeer verrast was, en een oogenblikje later in dezelfde loge trad, en schuin voor hem plaatsnam.

— Dat is zeker het eerste bedrijf — of kan men het nog slechts het voorspel noemen, mompelde Raffles. Wij zullen wel zien — ik geloof niet dat ze mij nu nog zullen ontsnappen! Hoe is het Wals? Doet het je goed?

— Het zou me even goed doen, als je roestige spijkers door mijn poot sloeg! gromde Wals. Maar ik voel dat je goed werk doet — ga dus maar voort. Als het nog maar tijd is om Pijn af te lossen. Hoe staat het er mee?

— Hij is nog altijd een meter of vijf van den laatsten man af!

Twee of drie minuten verliepen. Toen vroeg Wals opnieuw, nauwelijks in staat om rustig te blijven liggen:

— En nu? Loopt hij in?

Raffles wierp een blik door het gordijn op de baan. Neen, Pijnenburg had terrein verloren. Het was duidelijk dat de Brabander het onmogelijk alleen zou kunnen bolwerken! Hij lag nu zeker tien meters achter het hoofdpeleton, dat lang was uitgerekt.

Raffles maakte van zijn beide hannen een spreektrumpet en brulde den voorbijzwoegenden renner toe:

— Hup Holland!

Raffles had dien kreet wel eens opgevangen

op een voetbalveld, en hij hoopte er het beste van!

Inderdaad scheen het Pijnenburg wat aan te moedigen en Raffles zette vlug zijn massage voort, nadat hij geruststellend had gezegd, wel wetend dat Wals zou opvliegen als hij de waarheid bekende.

— Hij loopt prachtig in! Nog maar drie of vier meters!

— Hoe kan dat? Ze jagen als de hel, zei Wals wantrouwend, maar hij bleef tenminste waar hij was.

Een paar minuten later gaf Raffles hem vrij. Wals sprong op zijn voeten, juichte, sloeg Raffles op den schouder dat het kletste en schreeuwde:

— Kwakzalver dat je bent! Ik voel me zoo frisch als een hoen! Gauw mijn kar!

Raffles nam het fijne, glanzende karretje op, en plaatste het op het vlakke gedeelte van de baan.

Het met de linkerhand bij het stuur houdend, tilde hij Wals op het zadel alsof het een kind was en gespte handig en snel de riempjes dicht. Juist toen dit klaar was, suisde de troep renners onder een heesch geschreeuw van alle rangen voorbij — Wals keek om — op twintig meters tusschenruimte volgde de uitgeputte Pijnenburg, bijna op door een jacht van meer dan twintig minuten en die wanhopig naar zijn maat uitkeek.

— Verroest! schreeuwde Wals teleurgesteld. Je zei dat hij er bijna was!

— Dat was om je kalm te houden, Wals! Maar luister nu goed — je bent volkomen fit hoor je. Je helpt dus je maat, en je neemt die ronde! Pijnenburg mag niet voor niets gezwoged hebben, heb je me begrepen?

Wals wendde zijn smal jongensgezicht naar dat van den verzorger, scheen kracht te putten in den blik van de groote, bevelende, grijze oogen en zei:

— Doen zal ik het! Allez!

Raffles keek nog eens naar den stand van het hoofdpeleton, en juist op het goede oogenblik gaf hij Wals een formidabelen zet, die voortstoot, in een bocht opklom, zich als het ware weer liet vallen, en in een geweldige rush Pijnenburg voorbijstoot dien hij een flinken klap op den schouder gaf, en zette de achtervolging in, de tanden opeengeklemd.

Pijnenburg strompelde dwars het midden-terrein over, en Raffles liep hem halverwege tegemoet, nam hem zijn fiets af, reikte hem zijn arm tot steun, wierp hem als het ware op de brits neer, en begon vlug en met sterke hand de moede spieren te kneden.

— En dit is voor het laatst geweest, Mr. Pijnenburg, zeide hij en in een groote stilte, want de snelle Wals had het veld gelapt, en onmiddellijk was het tempo aanmerkelijk vertraagd.

— Laat je me in den steek? vroeg de Brabander met pijnlijk vertrokken mond.

— Het spijt me, Pijnenburg, ik heb nu andere dingen te doen, antwoordde Raffles, den renner het gelaat afwisschend met een spons, vochtig van water en azijn. Maar je zult winnen — ik ben er zeker van! En neem Dubois, den verzorger van Deneef, die is heel goed!

— Waarom laat je me zoo ineens aan mijn lot over? Heb ik je gemeen behandeld? Scheld ik je teveel uit?

— Je hebt me als een heer behandeld, Pijnenburg, zeide Raffles met een lachje. En als jullie renners niet kunnen schelden, dan zijn jullie niet gelukkig. Maar werkelijk, ik kan nu niet langer bij je blijven — wie wee — morgen misschien, dan is het de vijfde dag, waarvan veel afhangt! Dan kom ik Dubois misschien assisteeren. Neem hem maar, hij is goed! Deneef en de Ruyter zijn uitgevallen.

— Ik lig nog twee rondes achter! zeide de Brabander zuchtend.

— Dat hindert niets — morgennacht zul je ze hebben ingehaald.

— Rijdt Wals goed? Ik dacht dat hij gevallen was!

— Dat was hij ook, maar ik heb hem opgelapt! Hij rijdt als een waarlijke duivel.

— Nou, als er dan niets aan te doen is, het spijt me — hoeveel ben ik je nou ook weer schuldig?

— Daar praten we niet over, Pijn. Ik laat

je nu in den steek, midden in den wedstrijd, en ik zou me schamen als ik iets van je aannam. Later misschien. Als je wint — spreken wij elkander nader. Maar ik verzamel souvenirs — geef me dezen gebroken trapper van je fiets maar — bij wijze van aandenken.

— Je bent een rare! zeide de renner hoofdschuddend. Zooiets heb ik nog nooit beleefd — een verzorger die geen centen wil hebben. Nou als je morgen kunt terugkomen, graag hoor! Je hebt mij en Wals best geholpen — zoo ben ik mijn heele leven nog niet gemasseerd. Man, je hebt tooverkracht in je jatten!

De renner had de handen van Raffles gegrepen, bekeek ze eens, schudde zijn hoofd, en besloot:

— Maar hoogte kan ik er niet van krijgen! Zoo te zien lijken het wel dames pootjes! Maar er zit een kracht in, of ze van ijzer waren. Nou, ik ben geen beste prater, ik heb het meer in mijn kuitzen zitten, maar je hebt ons fijn geholpen, en als we winnen — dan verwacht ik je bij me, want dan krijg jij een deel, dat heb je eerlijk verdiend. Geef me de vijf en tot ziens!

Raffles glimlachte op een eigenaardige wijze, en zei, de hand drukkend van den renner die wel nooit zou weten, wie hem bij dien gedenkwaardigen zesdaagsche — dien hij overigens glansrijk won! — zoo voortreffelijk gemasseerd had, drukte ze met kracht, en zei:

— Wie weet — misschien zien we elkaar nog wel eens Pijnenburg. Ik wensch jou en Wals veel succes toe, voor het geval ik niet mocht terugkomen. Daar is je nieuwe masseur — ik maak plaats voor hem, gegroet!

BATCO DE WERELD COUPONS

worden o.a. verpakt bij de onderst. sigaretten.

NORTH STATE

CLYSMA No. 30

GOLD DOLLAR

MAVRIDES TURKISH

PIRATE

HOOFDSTUK VII.

IN HET PAVILJOEN VAN VON ZAHN.

Raffles liet geen tijd verloren gaan, maar repte zich door de tunnel, bereikte den ingang voor de renners en het personeel, passeerde den portier die daar zat, en die hem vruchteloos een paar woorden toeriep en zocht naar een taxi.

In zijn hand droeg hij de goedgesloten tasch, die al die dagen onvindbaar verborgen was geweest, en die eenige voorwerpen bevatten, waarmede hij meende gebruik te kunnen maken, in geval het lot hem gunstig zou zijn, en Rovello op zijn pad zou hebben gevoerd.

En bij het zoeken naar dien wagen moest Raffles snel terzijde springen teneinde te voorkomen dat hij onder de wielen raakte van een prachtige wagen, een blauwe limousine, waarvan de portieren versierd waren met een verguld wapentje, en die bestuurd werd door een chauffeur in een donkergrijze livrei.

Deze wagen was komen aanrijden op een snel fluitsein van den portier aan den hoofdingang van de winterbaan en hield vlak voor den ingang stil.

Van zijn donkeren hoek uit, zag Raffles een paar seconden later Germaine Saintlys verschijnen, met aan haar zijde de lange gedaante van von Zahn. Dan was het ook zijn wagen, die daar met zulk een brutale zwaai kwam voorrijden, en de menschen bijna van de beenen reed.

Een volijverig beambte kwam toeschieten en hield het portier open voor den rijken Oostenrijker en de vrouw in zijn gezelschap.

Dicht flapte dat portier, de beambte boog diep, en de auto reed weg, opnieuw vlak langs Raffles, die weer zijn zonderlinge glimlach had, en in zichzelf mompelde :

— Wach maar, jij trotsche rijkaard! Er zal een uur komen, en heel spoedig dat je nog eens zult terugdenken aan die oogenblik — met spijt en woede in je hart. Blinde gek die je bent, om niet te zien, dat die vrouw je om den vinger windt en een slaaf van je maakt, om je des te gemakkelijker te kunnen berooven! Maar stil, — daar is mijnheer Rovello in persoon, als ik mij niet vergis! O, maar hij speelt voortre felijk comédie. Zie toch eens die voorgewende rust, die kalmte van onze vriend. Hoe elegant steekt hij zijn sigaret op, en vraagt daar schijnbaar onverschillig iets aan den portier — waarschijnlijk hoe hij aan een taxi moet komen.

Het was juist op dit oogenblik dat de blauwe imousine een hoek zou omzwenken, en toen Raffles nog eens naar het voertuig keek, zag hij, hoe een gedaante zich losmaakte uit de duisternis van een koetspoort, een paar ver-vaarlijke sprongen nam, en toen met een derde aapachtigen sprong terecht kwam op den metalen koffer, eveneens blauw gelakt, die stevig en onwrikbaar achter aan de limousine bevestigd was.

— Hij zal nog eens den nek breken, die onvoorzichtige jongen! bromde Raffles hoofdschuddend voor zich heen. Maar het is goed bedacht — zoo zullen zij hem inderdaad niet kunnen ontgaan.

Toen was de auto die die vaart had moeten verminderen bij het omdraaien van de hoek aan zijn oog onttrokken.

Nu trok een diepgezond geluid zijn aandacht en hij bemerkte zijn eigen grijze wagen, die uit een zijstraat kwam schieten als een pin haar web op haar prooi toeschiet, en die aanstonds de blauwe limousine begon te achtervolgen.

Toen zocht Raffles opnieuw de gestalte van de vermomde Rovello en hij vond hem eenige minuten later terug, ongeduldig stampvoetend en nog altijd wachtend op een taxi, en juist kwam er zulk een voertuig aanrijden op het wanhopig geflui van den portier.

— Het is maar goed ook dat je hebt moeten wachten, mompelde Raffles, het zou minder aangenaam zijn geweest als je een zeker iemand had kunnen ontdekken achter op de blauwe imousine. Gelukkig zul je dien nu niet zoo gemakkelijk inhalen en mijn eigen grijze wagen zal je in den weg blijven. Maar nu wordt het hoog tijd dat ik zelf een voertuig zie te krijgen. Het zal een heele optocht worden op die wijze, en het zal mij benieuwen wie van de deelnemers met den prijs zal gaan strijken.

Het geluk was Raffles gunstig, want juist kwam er een huurauto uit dezelfde zijstraat zwenken, waarin zoeven de twee auto's waren verdwenen, en Raffles sneide het voertuig tegemoet, met zijn arm zwaaiend.

De chauffeur nam den tamelijk armoedig gekleeden man met zijn haveloo valies, bij het langzaam voorbijrijden eens scherp op, en

wilde al weer den voet van het gaspedaal lichten toen Raffles op de treeplank wipte en den man toebeet :

— Ik heb haast, en ik wil er ook voor betalen ! Je zult er niets bij te kort komen, als je me binnen tien minuten aan het begin van de Beaucharmais brengt,

De chauffeur was tevreden gesteld naar het scheen, want de afstand was niet zoo bijzonder groot, hij knikte, Raffles opende het portier en stapte in, en hij smaakte de voldoening, dat hij juist even voor de taxi van Rovello de zijstraat kon inrijden.

Zijn chauffeur was daarenboven van het slag, dat vooral niet van treuzelen houdt en liefst zooveel mogelijk tochten maakt.

Raffles raadpleegde bij het zwakke licht van den taximeter zijn horloge.

Het wees vijf minuten voor twaalfen aan. In die deftige wijk op den Rechter Oever zou het nu zeker al heel stil zijn. Er moesten ook meer dan twee wegen bestaan, want na een paar malen door het achtterruitje te hebben gekeken, miste Raffles de taxi van Rovello, welker chauffeur dus blijkbaar een andere route zal hebben gekozen.

Daarentegen ontwaardde hij tot zijn groote blijdschap een minuut of tien later zijn eigen, grijze wagen, en hij wist dat deze op het spoor was gebleven van de blauwe limousine.

Op den hoek van de Rue Beaumarchais, achtte hij het gevaarlijk nog verder te gaan.

Hij liet de chauffeur stoppen, gaf hem een goede fooi en zond hem weg, juist op hetzelfde oogenblik dat in een sneltreinvaartje een taxi voorbijschoot, die Raffles meende te herkennen als het voertuig, waarin de vermoede Engelsche bandiet had plaatsgenomen.

— Drommels, als dit maar geen fout van mij bete kent, mompelde hij, teleurgesteld de taxi nakijkend, totdat de wagen bijna onzichtbaar werd op een afstand van meer dan honderd meter, maar toen behoedzaam een koetspoort scheen binnen te draaien en verdween.

Raffles begon haastig in dezelfde richting te loopen.

Maar hij was nog geen twintig stappen verder of diezelfde auto kwam al weer tevoorschijn, en den weg terugrijden.

Raffles zag dat er nu niemand inzat.

Maar in ieder geval kwam hij te laat om Brand nog te hebben kunnen zien zitten op zijn onwettige plaats ! mompelde Raffles tevreden. En stil eens — ik geloof dat ik daar in de verte onzen eigen grijzen wagen zie, een flink eind voorbij het huis dat het nummer 17 draagt.

De scherpe oogen van Raffles hadden goed

gezien — een eind verder stond de grijze wagen, dicht tegen het trottoir aan, en aan de goede zijde, zoodat geen enkele agent er iets op aan te merken zou kunnen vinden.

De Rue Beaumarchais is vrij bekend en zeker voor de oude stadswijk, er bevinden zich louter heerenhuizen op dat gedeelte, en sommigen daarvan hebben hunne ramen niet rechtstreeks aan de straat, maar zijn daarvan gescheiden door een soort van binnenplaats en een koets-huis, opgetrokken door een monumentalen koetspoort.

Dit gold ook voor het huis, waarvan Erich von Zahn het prachtige paviljoen achter op die binnenplaats bewoonde.

En in dit geval moest men die plaats niet voorstellen als een met klinkers bestraat pleintje, want het besloeg een vrij groote oppervlakte, er stonden boomen, in het midden was een uitmuntend onderhouden grasveld, waar op groote kuipen waren neergezet met palmen, rhododendrons, meidoorns en andere planten die in vollen bloei stonden. Het waren alle kastanjeboomen die daar hun donkere kruinen verhieven temiddeu van die oude, slimmerende huisgevels rondom.

Hier zag men een prachtige, eeuwenoude, marmeren trap, die naar een soort bordes voerde ter hoogte van de derde étage, daar weer de overblijfselen, goed onderhouden, van een fraaie put, met prachtig gesmeed ijzerwerk.

Raffles die zich geen seconde had bedacht, maar heel voorzichtig de koetspoort was binnengegaan, bemerkte alras dat zich hier prachtige gelegenheden voordeden, ongemerkt te zien en te hooren !

Raffles die zich geen seconde had bedacht, maar heel voorzichtig de koetspoort was binnengegaan, bemerkte alras dat zich hier prachtige gelegenheden voordeden, ongemerkt te zien en te hooren !

Hij drukte zich dicht tegen den zijmuur van den doorgang, waar het pikdonker was, en lite toen heel zachtjes een paar malen het parelend gefluit van den merel hooren, en dat eigenaardig wijsje bracht als bij tooverslag, Brand aan zijn zijde, die tastend naar zijn arm greep, fluisterend het wachtwoord vroeg, en toen Raffles hem geantwoord had, opgewonden en heel zacht zeide :

— Zij is binnen, en hij, Rovello wacht zijn beurt af om te worden toegelaten. Je kunt den ingang van het paviljoen van hier af zien, want die ligt recht tegenover de koetspoort ! En ik weet nu wat zij met dat praatje van den sleutel bedoelen. Precies om één uur zal zij dien uit een

venster werpen, op de eerste verdieping, links van de deur, hij zal hem opvangen en dan kan hij binnenkomen — en zijn werk verrichten!

— Waar is Rovello nu?

— Hij moet ergens verborgen zijn achter een van die zware kastanjeboomen.

— Hoe heeft zij die afspraak kunnen maken, zonder dat von Zahn het hoorde?

— Zij moet onder een of ander voorwendsel het paviljoen weer even hebben verlaten. Natuurlijk had zij hem toen dadelijk den sleutel wel kunnen geven — maar dien had von Zahn nog in zijn zak.

— Waarom liet zij hem niet onmiddellijk binnen? Hij had zich toch gemakkelijk in dat huis kunnen verschuilen?

— Er zijn drie bedienden op!

— Ai, dat is leelijk genoeg!

— Maar zij zal er op aandringen dat die spoedig naar bed worden gezonden!

— Charmant van haar! En van haar standpunt zeer begrijpelijk. Doe je zwarte kap over het hoofd, Brand en trek je zwarte handschoenen aan. Ik zal hetzelfde doen. Wij gaan ons van Rovello meester maken.

Vlug trokken de twee mannen de zwarte kappen over hun gelaat, deden de handschoenen van dun, zwart garen aan, en door hun donkere kleederen waren zij nu totaal onzichtbaar geworden, zelfs in het zwakke licht, dat op het binnen plein werd uitgestraald door een enkele lamp die brandde met een melancholiek zwart licht in het midden van het ronde grasveld, en van den marmeren fontein, die echter niet spoot.

Zij verlieten hun veilige plek, en liepen over den grasrand terzijde van het cirkelvormige pad, voor auto's en rijtuigen bestemd, totdat Brand zich bij den arm voelde grijpen, ten bewijze dat de scherpe oogen van Raffles iets hadden ontdekt.

Hij bleef aan de zijde van Raffles, toen deze met katachtige schreden toeliep op een der dikste kastanjeboomen, en tegelijk met hem nam hij zijn sprong, ofschoon hij weinig kon onderscheiden. Maar hij voelde des te meer — hij gevoelde het lichaam van een man tusschen de grijpende handen, een man die zich zwijgend maar heftig verzette, maar die dat verzet spoedig moest opgeven, want Raffles sloeg hem een vlijmscherpe dolk uit de hand, en een geweldige vuistslag velde den man.

In een ommezien was hij gekneveld en geboeid en terzijde van de stoep onzichtbaar verborgen.

En toen begon de wachtpoos. Raffles was bij het aangewezen venster gaan staan. Brand had zich voorloopig onzichtbaar gemaakt.

Precies om een uur kraakte heel zachtjes,

een raam dat geopend wordt, een vage gedaante werd vaag zichtbaar en een heel zachte vrouwenstem vroeg:

— Jij daar, Rovello? Let op ik werp den sleutel!

Raffles deed een stap naar voren en behending ving hij den sleutel op, voor die den grond kon bereiken.

De blanke arm dien hij een oogenblik had kunnen ontwaren, verdween snel weer, het raam ging dicht, en de stilte trad weer in.

Brand voegde zich dadelijk bij Raffles, die den sleutel al in het ouderwetsche slot van de huisdeur had gestoken, en zij stonden binnen.

Het was volmaakt stil in dit paviljoen, dat ook reeds de particuliere vrienden van den Zonnekoning binnen zijn muren had gezien. Toch meende Raffles op de eerste verdieping eenig gerucht te hooren, een flauw lichtschijnsel te zien.

De twee mannen slopen naar boven, langs de prachtig gebeeldhouwde trap, bereikten een portaal, luisterden opnieuw even, en gingen een vertrek binnen, schaars verlicht door een kleine elektrische schemerlamp. Zij keken elkander glimlachend aan. Achter een gesloten tusschendeur uit twee vleugels bestaande, klonk het gerucht van zilveren eetgerei, het gerinkel van fijn kristal — en sterker nog, het zilver lachje van een vrouw!

— O, die mooie heks! fluisterde Brand. Zij is een ware duivelin!

En toen gebeurde er iets waarop de beide mannen eigenlijk niet gerekend hadden, want de tusschendeur werd geopend en weer gesloten en daar stond Germaine in de zijkamer, met al haar fonkelende juweelen aan, die aanstalten scheen te willen maken, op haar teenen naar de gangdeur te sluipen.

Toen zag zij de twee mannen, stond verstijfd van schrik stil, op het zien van die zwarte kappen en die dreigende gedaanten en slaakte een waarschuwend ontselden kreet, ondanks zichzelf.

Het volgende oogenblik stond Erich von Zahn wiens haar niet meer zoo onberispelijk zat als een uur tevoren, op den drempel. Nuchter kon hij ook onmogelijk geheel zijn want hij wankelde een weinig en vroeg met een dikken tong, zonder nog iets duidelijk te onderscheiden:

— Waarom schreeuw je, duifje? Wat doe je hier, in deze halfdonkere kamer? Loop toch niet zoo voortdurend weg!

— Maar zie je dan niet — begon Germaine, met een bevende stem.

Toen zag de Oostenrijker iets — maar toen was het ook al te laat! Raffles stond naast hem terwijl Brand de vrouw bleef bewaken, en beval

kortaf, hem zijn revolver tusschen de ribben drukkend :

— Geen enkel geluid, geen verzet, en geen beweging ! Ga weer in die kamer. Ga in dien zwaren stoel zitten. Open je mond.

Erich von Zah had nooit zulk een verschrikkelijke vernedering ondergaan. Hij kreeg een champagnekurk in den mond, en daarvoor heen werd een servet dichtgebonden, en stevig ook. Het zeer sterke koord van zijn chambercloack en een tweede servet bond hem onwrikbaar vast op zijn eigen, bijna niet te verzetten stoel uit den tijd van den Veertienden Lodewijk en toen was, wat hem betrof, zijn rol uitgespeeld.

Raffles bezag hem koeltjes en zeide :

— Ik kan niet veel sympathie met je gevoelen Erich von Zahn ! En ik zal je zonder eenig berouw uitplunderen. Je bent een van die nuttelooze parasieten, waaraan de samenleving niets heeft, waaraan ze dus ook geen behoefte kan hebben, en wier bezit gelijk is aan dien onvruchtbaren vijgeboom, waarvan een heilig boek gewaagt ! Wat het canaille betreft dat je hier binnen hebt gehaald, tot je schade en

tot je schande — zij is een ordinaire dievegge ! Wij zijn binnengekomen met den sleutel, dien zij haar handlangers meende toe te werpen ! Hier heb ik je sleutelbos en deze sleutel zal wel van je brandkast zijn ! Vaarwel, en tracht van je leven iets nuttigers en beters te maken. Bedenk — adel legt verplichtingen op.

Raffles ging de zijkamer weer binnen en bevond dat Brand de schoone Germaine letterlijk niets van haar sieraden had gelaten, en dat al dat fraais zich er reeds in zijn eigen zakken bevond.

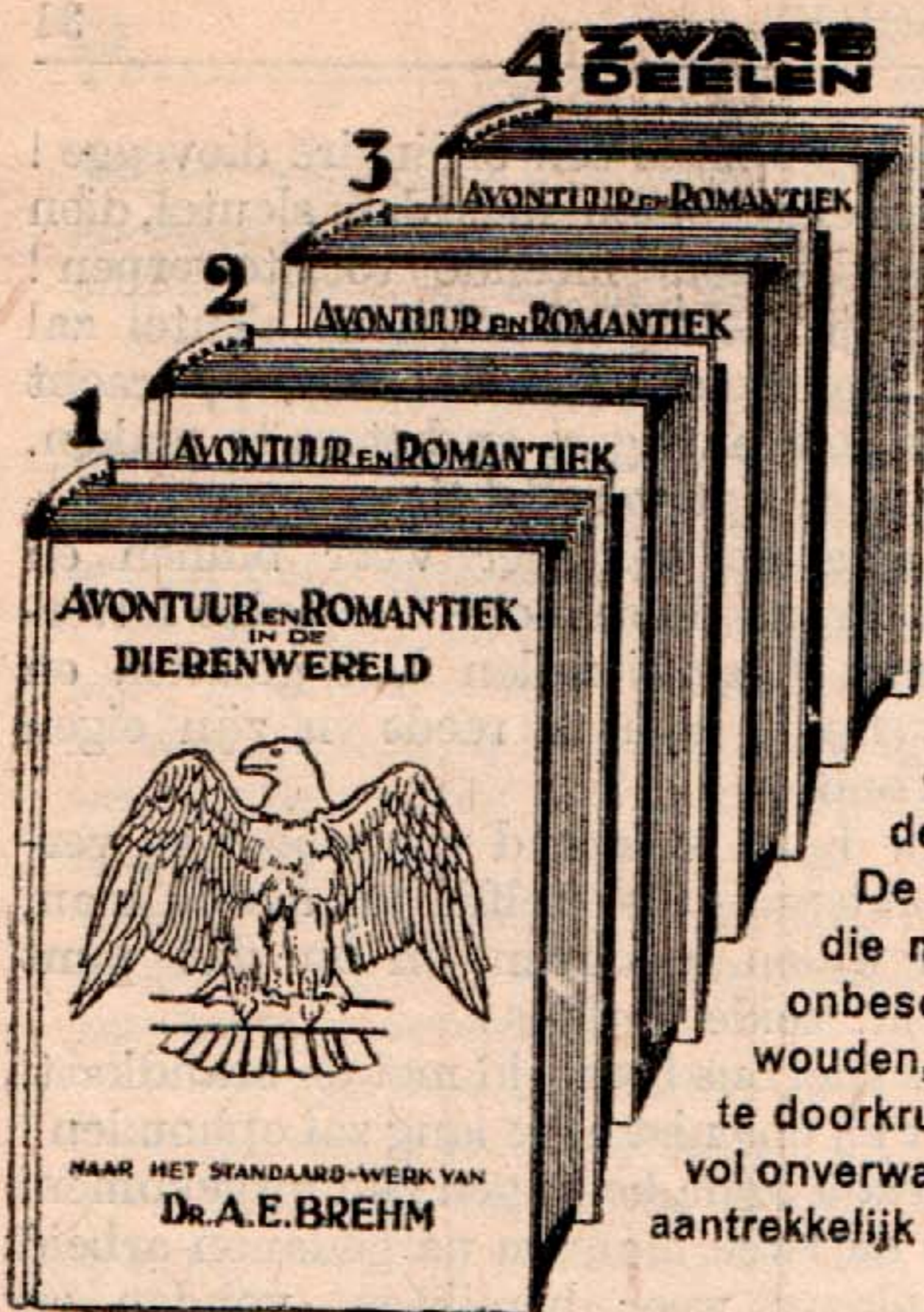
De vrouw bijna stikkend van woede en vernedering, onderging het zelfde lot als de man, die zij had willen berooven, en op dat punt gerustgesteld, zeide Raffles :

— En nu snel ons bemoeid met de brandkast ! Ik hoop dat zij ons niet al te lang zal ophouden !

Die hoop zou bijna bedrogen zijn uitgekomen ! Want toen de twee mannen na gedanen arbeid de binnenplaats weer bereikten, vonden zij daar wel eenige met een potscherf doorgesneden touwen liggen — verder een roode doek, maar geen Rovello !

De volgende aflevering bevat :

De lichten van Parijs.

Complete
fraai gebonden
standaard-uitgave

4

DEELEN

2160 bladzijden
en ruim
60 kleuren-
drukplaten
200 foto's
250 teekeningen.

WAARDEVOL
BEZIT VOOR
OUD EN JONG

Binnen het bereik
van
iedere beurs!

GEEN DROOG WETENSCHAPPELIJK WERK MAAR

uiterst boeiende verhalen van onverschrokken reizigers, die de wildernissen der wereld zijn ingetrokken en daar in de meest onherbergzame oorden hebben verkeer, temidden van de grootste gevaren, vaak ten prooi aan de hevigste ontberingen.... De lezers worden als het ware opgenomen in het gezelschap van die moedige vorschers, om met hen de magische natuurpracht en onbeschrijflijke geheimzinnigheid te ondergaan van de dichte oerwouden, om mee te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken, te doorkruisen onafzienbare steppen en woestijnen.... En deze verhalen, vol onverwachte voorvallen, boeiend als welke roman ook, zijn zoo bijzonder aantrekkelijk en hoogst interessant, omdat zij

GEEN FANTASIE MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want zij zijn ontleend aan het beroemde standaard- en levenswerk van den grooten, Duitschen dierkundige **Dr. A. E. BREHM** aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernisreizigers. — Zelden is een uitgave met zoo algemeene waardeering door pers en publiek ontvangen.

Wij geven hier eenige aanhalingen uit de vele persbeoordeelingen: Dit prachtwerk verrast telkens weer door de boeiende wijze van vertellen en de mooie illustraties. — Rijk vertelmateriaal voor de scholen. — Gezellige boeken. — Reeds bij het lezen der eerste regels wordt de lezer geboeid en dat blijft zoo !....

Bekende paedagogen als Fr. M. Ludwinus en Stamperius, bevelen de uitgave ook aan als uitnemende lectuur voor de jeugd. „Deze verhalen hebben de dubbele verdienste, dat zij niet alleen boeien, maar ook de belangstelling wekken voor het leven der natuur en voor al het merkwaardige en schoone, dat daarin op te merken en te genieten valt.”

Om een ieder in de gelegenheid te stellen zich deze standaard-uitgave aan te schaffen, hebben wij zeer gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld. Franco toezending van de vier deelen geschiedt na ontvangst van onderstaanden bon.

BON te adresseeren aan ROMANBOEKHANDEL, Leidschegracht 72, Amsterdam C.

Ondergeteekende wenscht franco-huis te ontvangen de vier in prachtband gebonden deelen van Uw uitgave

AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

{ tegen betaling à contant van fl. 12.—
tegen 5 maandelijksche betalingen van fl. 2.50
* tegen 13 " " " " fl. 1.—
Het bedrag van fl. 12.—/ de eerste maandelijksche termijn van fl.
is heden gestort op Uw postrekening No. 60092/per postwissel verzonden.

NAAM

ADRES

*) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

GEGARANDEERD ECHTE

475

DIAMANTEN RINGEN 14 KARAATS GOUD

REEDS
VANAF

BATCO DE WERELD COUPONS

GARANTIEZEGEL

OP ELK ETUI

MARY LAWLOR EN STANLEY SMITH DE BEKENDE METRO-GOLDWYN-MAYER-AZTISTEN

BATCO DE WERELD COUPONS

WORDEN VERPAKT BIJ O.S. SIGARETTENMERKEN.

- CLYSMA No 30 1 1/4 ct NORTH STATE 1 1/4 ct
- MAVRIDES 1 1/4 ct GOLDDOLLAR 1 ct
- MASPERO No 2 1 1/2 ct PIRATE 1 ct
- BRISTOL 1 ct FLAG 1 ct

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiekade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaien ringen catalogus met alle bijzonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

5 BON voor 5 gratis punten en ringen catalogus
te posten in open enveloppe, porto 1 1/2 ct.
Aan **BATCO ROTTERDAM**, Schiekade 12-14

GRATIS PUNTEN

L18

Naam:

Adres:

Stad:

Galieve mij gratis en franco Uw nieuw Batco-Ringen-Catalogus te zenden met vijf vrije punten. Van ééznijdige adres wordt slechts een dezer bons geaccepteerd